

RADU F. ALEXANDRU

Căutătorii de aur

Comedie 100 %

GOGU PAMFIL
MIOARA PAMFIL
LIZICA PAMFIL
GRIGORE
ZIARISTUL
MECANICUL DE LA TELEFOANE
BĂRBATUL I
BĂRBATUL II
BĂRBATUL III
BĂRBATUL IV
RESTUL LUMII

Personajele

PARTEA I

Apartamentul familiei Pamfil.

O cameră obișnuită într-un bloc nou ; uși care dau în cealaltă cameră, în baie, bucătărie, vestibul. În cameră, o masă cu patru scaune, un bufet, o vitrină-bibliotecă, un televizor, un recamier ; pe pereți, câteva reproduceri. Un colț reprezintă sanctuarul familiei : o vitrină mai mică, plină cu fanioane, cupe, insigne, un album cu fotografii.

La ridicarea cortinei, în cameră se află un bărbat trecut de 60 de ani, mărunț, cu un început de burtă, îmbrăcat în haine de casă. Reținem o foarte ușoară dificultate la mers. Este în picioare, în fața vitrinei cu trofee, pe care le scoate pe rând, le șterge de praf, le re-așază, căutându-le o dispunere cât mai inspirată.

Se aude ușa de la intrare și, imediat, o voce de afară.

MIOARA : Firicel ! (Bărbatul, Gogu Pamfil, închide imediat vitrina, bagă cirpa de praf în buzunar și se așază la masă, cu ochelarii pe nas, în fața ziarelor răspindite.) Firiceel !

GOGU (incet, pentru el, strîmbîndu-se) : „Firiceel, Firiceel“.

(Se deschide ușa de la vestibul și Mioara Pamfil bagă capul pe ușa : o figură caldă, numai zimbet și miere.)

MIOARA : Firicel , dragule !... Ești aici —
cie ce nu răspunzi ? ! (Nu așteaptă
răspunsul, se duce să închidă ușa de
la intrare, revine, intră în cameră în-
cârcată cu două sacoșe.) Stai liniștit :
nu te deranja... (Gogu nu schițase, ori-
cum, nici o mișcare.) Ce face băiatu' ?

GOGU : Bine !

MIOARA : Bine, bine ?

GOGU : ...Bine merci !

MIOARA : Dragu' de tine... (Se duce în
bucătărie, lasă ușa deschisă, vorbește
de acolo.) Am lipsit mult ?

GOGU : Nu mi s-a părut.

MIOARA : Ai avut nevoie de ceva ?
Vreun necaz...

GOGU (o imită încet, să nu fie auzit) :
„Ai avut nevoie de ceva ? Vreun necaz...”

MIOARA : Ai spus ceva, Firicel ?

GOGU : Nimic !... N-am spus nimic.

MIOARA : Da' de ce n-ai spus ?

GOGU : Ce să spun ? !

MIOARA : Ce te-am întrebat.

GOGU : Nu m-ai întrebat nimic !

MIOARA (intră în cameră) : Eu cre-
deam că te-am întrebat dac-ai avut
nevoie...

GOGU : N-am avut nevoie de nimic !

MIOARA : Asta-nseamnă că mi-ai răs-
puns...

GOGU : Foarte bine : ți-am răspuns.

MIOARA : Atunci, de ce spui că nu
te-am întrebat ?

GOGU : N-am avut nevoie de nimic, și
pace !

MIOARA : Nu era mai simplu să spui
așa de la-nceput ? Și ce faci tu acolo,
citești ziarele ?

GOGU : După cum se vede.

MIOARA : Da' de ce la masă ?

GOGU : Da' de ce nu la masă ? !

MIOARA : Pentru că nu stai bine...

GOGU : Stau foarte bine.

MIOARA : Nu, Firicel : tu ești bolnăvior
— doar așa ai spus, nu ? — și tre-
buie să stai liniștit în pat.

GOGU : Mie-mi place să citesc ziarele la
masă. Uite așa : la masă !

MIOARA : Nuuu...

GOGU : Ba daaa...

MIOARA : Hai, treci în pat !

(O clipă, Gogu ar vrea să se opună.
Dar cum ? N-a făcut-o probabil nicio-
dată ; și apoi femeia e numai zîmbet,
numai bune intenții. Își adună deci zia-
rele și se trîntește pe recamier, în capul
oaselor, sprijinit pe două perne. Mioara
vine și îl învește cu o pătură.)

GOGU : Ia asta de pe mine.

MIOARA : Gura !... Ei, nu-i mai bine,
mai plăcut așa ?... Te-am întrebat ce-
va, dragule !

GOGU : ...E mai bine.... E foarte bine.

MIOARA : Păi vezi ?

GOGU : Ochelarii... (Vrea să se dea jos
din pat.)

MIOARA : Stai acolo !

GOGU : I-am uitat pe masă.

MIOARA : Nici o problemă : am eu gri-
jă de tine...

GOGU (încet) : Vai de capu' meu.

(Mioara ia ochelarii de pe masă și îi
dă ; Gogu și-i pune pe nas, ia un ziar și
începe să citească, ascuns în spatele pa-
ginilor larg desfăcute. Mioara îl urmă-
rește un timp : i-a dispărut de pe față
orice urmă de zîmbet de tandrețe. Gogu
lasă brusc ziarul jos, îi surprinde noua
expresie, îi zîmbește, începe din nou să
citească.)

MIOARA (după un timp, cu același ton
de bune intenții ca și pînă acum) :

Ți-e foame, vrei să măninci ceva ?

GOGU : Nu.

MIOARA : Un pahar cu lapte bătut ?

GOGU : Nimic ; nu vreau nimic.

MIOARA Copiii s-au sculat ?

GOGU : Nu i-am văzut.

MIOARA : Dragii de ei... Or fi frînți.

GOGU : De ce ?

MIOARA : De ce, ce ?

GOGU : De ce-ar fi frînți ?

MIOARA : De-oboseală. Te miri ? !

GOGU : Nu mă mai mir de mult de ni-
mic.

MIOARA : Ascultă... Firicel !

GOGU : Da.

MIOARA : Lasă ziaru', cînd vorbesc cu
tine ! !

GOGU (calm, lasă ziarul în spatele că-
ruia se ascundea) : De ce urlî ?

MIOARA : Eu urlu ? ! !

GOGU : Răgi. Răgi ca o vită.

MIOARA (muget) : Să nu-mi spui tu
mie...

GOGU (candid, semn spre ușa celeilalte
camere) : Copiii !

MIOARA (privește spre ușă) : Ce-i cu ei ?

GOGU : Poate dorm : „or fi frînți“. Sau
poate nu dorm — și n-ar fi frumos
să te audă...

MIOARA : De fier să fie omu', și n-ar
rezista cu unu' ca tine... Eu vreau să-ți
vorbesc, și tu...

GOGU : Eu, ce ?

MIOARA : Lasă, lasă, că ne știm noi...

GOGU : Spuneai c-ai ceva de spus...

MIOARA : Ție de ce nu-ți place Gri-
gore ?

GOGU : N-am spus că nu-mi place.

MIOARA : Atunci, poate ai spus că-ți
place ?

GOGU : Nici asta.

MIOARA : Vezi ? ! Asta ești tu !

GOGU : Și, adică, cum sînt eu ?

MIOARA : Nici cal, nici măgar. O chestie

d-asta, (că nicio dată nu știi d-unde s-o apuci !

GOGU : Dacă vrei să-ți spun eu...

MIOARA : Ce ? !

GOGU : Că doar nu de unde să m-apuci...

MIOARA : Firicel-nebunaticule, ție-ți arde de șotii cu mine ?

GOGU (*semn spre cealaltă cameră*) : Ce caută aici ? !

MIOARA (*în extaz, se închină*) : Prima noapte, la casa lor !

GOGU : Ți mai faci și cruce !

MIOARA : Și de ce să nu-mi fac — ce, mă vede cineva ?

GOGU : În primu' și primu' rînd, nu sînt la casa lor.

MIOARA : Și-n al doilea și-al doilea ?

GOGU : În al doilea rînd, nu „sînt“, pentru că nu-i vorba decît de-o persoană...

MIOARA : Ce spui, dom'le ? !

GOGU : De fii-ta ! Cu unu' de l-a adunat de pe drumuri...

MIOARA : Un artist !

GOGU : Un bagabond !

MIOARA : Firicel, dragule, pen'că azi e duminică, și duminica nu vreau să mă enervez, că destul îmi mîncînc ficații toată săptămîna cu tine, și pen'că azi e totuși prima zi în care fata asta (*semn cu capul spre cealaltă cameră*) pășește — nu-i așa ? — într-o viață nouă, pentru toate astea, te-aș ruga să fii atît de amabil să taci dracu' din gură și să nu mai debitezi chiar orice timpenie ce-ți trece prin capu' ăla prost ! (*Termină replica emoționată, cu ochii aproape în lacrimi.*)

GOGU : Așteaptă tu să-ți spun eu ceva... (*Își reia ziarul.*)

MIOARA : Un lucru vreau însă să-ți fie clar...

GOGU : Spuneai...

MIOARA : În primu' rînd, d-acu-ncolo, „ei“ sînt în „casa lor“ — pen'că au viața-nainte, ș-a lor e viitoru' !

GOGU (*aplăudă*) : Ura !

MIOARA : Doi : n-o să-și facă actele, n-o să se „căsătorească“, cum ți place tot ție să faci pe nebunu', pînă n-o să fiu eu sigură c-or să aibă pe ce să-și culce capu' !

GOGU : Atunci sînt liniștit...

MIOARA : Taci ! Dacă tu, monstru de egoism...

GOGU : Ba pardon...

MIOARA : Dacă ție nu-ți pasă, află că eu nu pot rămîne nesimțitoare la soarta copilului meu !

GOGU : Copilu' nostru...

MIOARA : Al meu !

(*De dincolo se aude o bufnitură și un urlet.*)

MIOARA : Ce-a fost asta ?

GOGU : Lizica.

MIOARA (*a înghețat*) : A omorît-o ?

GOGU : Cred că da.

(*Cei doi așteaptă în tăcere ; de dincolo nu se aude nici un cuvînt, nici o mișcare.*)

MIOARA (*abia mai vorbește*) : ...A dat-o gata.

GOGU (*la ușă, cu o voce strangulată*) : Lizico ? !

(*De dincolo se aude un geamăt.*)

MIOARA : Ea e ? !

GOGU : Trăiește ? !

MIOARA : Cheamă Meliția !

GOGU : Salvarea !

MIOARA : Meliția și Salvarea !

(*Gogu se duce la telefon ; ridică receptorul.*)

GOGU : Cît are Miliția ?

MIOARA : Salvarea !

GOGU : Cît are Salvarea ?

MIOARA (*izbucnește în plîns*) : Gogule ! !... Ce ne facem, Gogule ? ! !

(*Ușa de la cealaltă cameră se deschide brusc, un tînăr, Grigore, doar în slip, traversează în fugă scena și dă buzna în baie.*)

GOGU (*în fața ușii închise de la camera tinerilor. Mioarei*) : Hai.

MIOARA : Mi-e frică.

GOGU : Hai, cînd ți spun !

MIOARA (*plînge în hohote*) : Mi-e frică, Gogule !... Mi-e frică s-o văd moartă ! (*Grigore revine cu un vas plin cu apă și cu două prosoape.*) Cremenalule !... Cremenalule ! !

(*Grigore deschide ușa camerei și intră ; trîntește cu piciorul ușa. Peste umărul lui, Gogu a reușit să arunce o privire în cameră.*)

GOGU : E pe jos... întinsă... (*Un oftat profund și Mioara își dă ochii peste cap ; leșină.*) Măi, ce-i cu tine ?... Femeie ! (*Vine lingă ea.*) Acu' ți-ai găsit să ți se facă rău ? !... Mă ! (*O pămăiește ușor.*) Ajutor !

(*Îi trage două perechi de palme mai zdravene, nu așteaptă să vadă efectul, fuge în bucătărie și revine cu o oală cu apă. Se pregătește să t-o azvîrle în față.*)

MIOARA (*cu ochii închiși*) : Să nu te pună dracu' !

GOGU : Faci pe moarta cu mine ? !

MIOARA : Dăduși, da ?

GOGU : Să te ajut să-ți revii...

MIOARA : Așa, cu pumnul, cu palma...
GOGU : Dacă nu simțeau defel...

(Se deschide ușa camerei, și în prag apare Lizica, în cămașă de noapte, cu un prosop adunat în jurul capului. În spațiile ei, într-un halat strident colorat, Grigore.)

LIZICA : Ce faceți, dom'le, atita gălăgie ?!

GOGU : A-nviat !

MIOARA : Mamă, ce-i cu tine ?!

GOGU : Ce ți-a făcut ?!

MIOARA (se repede la ea, o stringe în brațe, o sărută) : Ce-ai pățit, ce-i cu capu' tău ?!

LIZICA : Tîpați, vă dați de ceasu' morții...

MIOARA : Ziceam...

GOGU (lui Grigore) : Ce i-ai făcut, mă ?!

GRIGORE : „Ce i-ai făcut, mă ?!” Nu i-am făcut nimic. A căzut, și gata.

GOGU : Cum, a căzut ?!

GRIGORE : Nu știi cum se cade ?

MIOARA : Din pat ?!

GRIGORE : De pe dulap.

MIOARA : De unde ?!

GRIGORE : De pe dulap.

GOGU : Ce căuta pe dulap ?!

MIOARA : Ce căutai, mamă, pe dulap ?!

GRIGORE : Dom'le, sinteți de milioane !

O-nvățam o figură nouă.

MIOARA : Figura cu dulapu' !

(Gogu și Mioara încremenesc, privesc unul spre altul fără să poată articula un cuvînt.)

GRIGORE (Lizicăi) : Ce-i, bă, cu ei ?

MIOARA (abia șoptit) : Putea să moară...

Au mai fost cazuri...

GRIGORE : Eu nu eram acolo ? N-o prindeam ?!

GOGU : Da' n-ai prins-o !

GRIGORE : Dac-a sărit prost...

LIZICA : Pregătesc un număr cu el ; cînd o fi gata, o să rămîneți cu gura căscată.

GRIGORE : O fac vedetă : o bag la circ !

GOGU : Unde ?!

MIOARA : La circ ?!

GRIGORE (lui Gogu) : Ai să vezi, tăticu', atunci, glorie... Nu carieră de trei surcele... (Semn spre vitrina cu trofee.)

GOGU (Mioarei) : Tu-l auzi ce spune ?

MIOARA (Lizicăi) : E adevărat ?!

GRIGORE : Gata, s-a-nchelat discuția : v-am spus oricum mai mult decît merități...

MIOARA : Lizico, e adevărat ?!

(Grigore o apucă pe Lizica de mină și o trage înapoi în camera lor.)

GRIGORE : Destulă gargară !

LIZICA (înainte de a închide ușa) :

Mamă, noi mîncăm azi ?!

MIOARA : Îndată, mamă, îndată. (Spre

Gogu, nevenindu-i încă să creadă.)

...Ai auzit ?... Tu ai auzit ce-a spus ?!...

Să mai am eu parte de-o bucurie pe lumea asta ?!

GOGU : Tu chiar ți-ai pierdut mințile ?!

MIOARA : Să nu deschizi gura ! Să nu te-aud !

GOGU (mai mult pentru el) : Capu' tău de pereți...

MIOARA : Gura ! Îmbracă-te ! Cînd ne așezăm la masă, s-arăți ca un domn : cămașă, cravată, haină...

GOGU : Mergem la bal ?

MIOARA : Ne-am înțeles ?!

GOGU : Ne-am înțeles, mamă, de ce să nu ne-nțelegem ? (Deschide dulapul, scoate o cămașă, un umerăș cu costumul pe el, alege la întimplare o cravată.) Dau și cu parfum ?

MIOARA : Ieși ! (Gogu trece, fluierînd nepăsător, în baie. Mioara vine și bate încet la ușa „copiilor”. Nu primește nici un răspuns. Bate din nou, la fel de discret. Tăcere. Se apleacă la gaura cheii ; încet ca și cum s-ar teme că nu-i deranjeze) : Zece minute, și masa-i gata... Zece minute, dragii mei... (Pe virful picioarelor, trece în bucătărie. Revine imediat, pune un disc cu Benone Sinulescu și Irina Loghin, ascultă, dă volumul aproape la maximum, se duce din nou în bucătărie. De acolo.) Gogule ! (Se deschide ușa băii și Gogu apare în prag. Nu răspunde, ascultă, își innoadă liniștit mai departe cravata.) Gogule ! ! (Gogu rinjește mulțumit, reintră în baie și închide ușa. Mioara vine în cameră, deschide bufetul, scoate o față de masă, o desface, nu i se pare potrivită, alege alta, o examinează, o întinde pe masă. În tot acest timp, cîntă aproape la fel de tare ca și discul. Vine la ușa băii și bate.) Alo, gata ?!... (Ascultă, nu primește nici un răspuns, bate din nou.) Dormi, sau ce Doamne iartă-mă faci acolo ?!

GOGU (deschide liniștit ușa) : Ai spus ceva ?

MIOARA (îl apucă de umăr și îl trage în cameră ; îi arată masa) : Farfurii, pahare, tacîmuri — să nu te pună dracu' să spargi ceva ! Taie piine.

GOGU (salută militărește) : Am'nțeles !

(E îmbrăcat în costum, cu cămașă și cravată, dar în picioare a rămas cu teniști. Se duce în bucătărie de unde aduce cele comandate. Mioara deschide dulapul, alege o rochie și pornește spre baie. Își amintește de ceva, vine la picup, ridică brațul și pune discul de la început. Intră în baie. Gogu pune masa, mișcarea este indiferentă, aproape ironică. Oprește pi-

cupul. In clipa următoare, din baie se aude țipătul Mioarei.)

MIOARA : Gogulee !!

GOGU (vine lângă ușa băii și ascultă impasibil, cu zimbetul pe buze) : ...1 ...2 ...3. (Face un gest de dirijor și ca un răspuns, din baie izbucnesc din nou țipetele Mioarei.)

MIOARA : Gogule !... Dă drumu' la cîntăreți, Gogule, da-ți-ar Dumnezeu... (Vocea este acoperită de zgomotul apei, zgomot care, dealtfel, se va auzi de cite ori întră cineva în baie.)

LIZICA (intrînd ; și-a pus o bluză și o pereche de blugi) : Mi-e foame.

GOGU : Masa-i gata.

LIZICA (deschide ușa camerei lor ; lui Grigore) : Potolu' ! (Spre Gogu, pe care l-a descoperit lângă ușa băii.) Ce faci acolo ?

GOGU (pleacă de lângă ușă) : Unde ?

LIZICA : Tăticu', sper să n-ajung sū te văd uitîndu-te și pe gaura cheii...

GRIGORE (a intrat pe finalul replicii ; a rămas în halat) : Lasă, dragă, omu-n pace ; ce, are ceva mai bun la televizor ? Dom' șef...

GOGU : Spirite d-astea să faci la circ, cu ai d-o seamă cu tine, nu cu mine !

GRIGORE : Dom'șef, n-o lua nici mata acu-n... (Nu apucă să termine replica : Gogu trece în bucătărie, trîntînd ușa.) Țeapăn, bătrînu'...

LIZICA : Ca un pui. (Intră în bucătărie.) Tu chiar nu mai știi de glumă ? !

GOGU (în bucătărie) : Ce glumă, fato ? !

LIZICA : Chiar nu mai poate omu' să facă un spirit de glumă cu tine ? Păi, se poate, dom'le, se poate ? ! (În timpul replicii, îl aduce înapoi în cameră ; îl mîngîie, îl sărută. Din baie izbucnește țipătul Mioarei.)

MIOARA : Gogule !

LIZICA : Ce-i dragă ? !

MIOARA : Dați-i drumu' la muzică !

LIZICA (spre Gogu) : Ce vrea ?

GOGU (duce mîna la timplă : gest suggestiv) : Păsărelele...

LIZICA : Mama ? ! (Gogu, același gest ; fluieră ilustrativ.) Aoleu, cînd o auzi ! Că te torn, tăticu', te dau pe mîna ei...

GRIGORE (lui Gogu) : Ai dat-o-n bară...

GOGU : Eu, ca eu — cît oi mai avea. Da' tu habar n-ai la ce te-ai băgat...

LIZICA : Alo, domnu', fără fitile, că acum' chiar c-o dau pe serioaselea... (Mioara intră în cameră ; e într-o rochie lungă, de seară, cu pantofi negri de lac, cu un șirag de mărgele colorate la gît. Cei trei rămîn cu gura căscată. Grigore fluieră surprîns.) Mamma mia !...

MIOARA (ceremonioasă) : Dragii mei, vă invit la masă.

(Schimb de priviri între Gogu și Lizica.)

GOGU (incet) : Și nu mă credeai, nu ?

MIOARA (suavă, plină de bunăvoință) :

Firicel, dragule, ai spus ceva ?

LIZICA : L-ai făcut praf : de mult nu te-a văzut așa frumoasă...

MIOARA : Galant-galant, măgaru', cînd vrea. Luați loc. (Trece în bucătărie.)

LIZICA (spre bucătărie) : Să te ajut cu ceva ? !

MIOARA (din bucătărie) : Firicel !

LIZICA : Spune-mi mie ce-ai nevoie.

MIOARA : Du sticlele-n casă.

(Lizica aduce și pune pe masă o sticlă de țuică ; lângă masă depune două sticle de vin și două sifoane. Gogu toarnă țuică în patru pahărele. Mioara aduce un platon cu aperitive. Se așază toți patru. Un moment de tăcere, parcă nimeni nu știe ce trebuie să mai urmeze.)

GRIGORE (ridică în sfîrșit paharul) : Ei, atunci eu vă zic noroc și s-auzim de bine...

MIOARA : Un moment ! (Lui Gogu.) N-ai nimic de zis ? !

GOGU (ridică paharul, evident disimulînd) : Noroc și poftă bună !

MIOARA (îi ia paharul din mînă și îl pune pe masă) : Cu voia voastră, copii, eu aș vrea să rostesc citeva vorbe... (Vorbește cu dificultate, copleșită de emoția de care vrea să-i contamineze și pe ceilalți.)

LIZICA : Ce-i, dragă, cu tine ?

(Grigore, spre Gogu, gest care nu trebuie văzut de Mioara : „A tras la măsă ?“)

MIOARA : Deci... dragii mei copii... (Lui Grigore.) Sper că de-azi îmi dai voie să te consider ca p-un copil al meu...

GRIGORE : Mamă ! (Se ridică, se precipită spre ea, o sărută zgomotos pe amîndoi obrazii, se întoarce la locul lui, ridică paharul și-l dă, dintr-o mișcare, peste cap.) Să trăiești, mamă ! (Intinde paharul gol Lizicăi, care i-l umple din nou.) Să bem !

(Lizica și Gogu ridică și ei paharele.)

MIOARA (impasibilă) : Spuneam, deci...

(Cu un aer tot mai agasat, Lizica pune paharul pe masă ; Gogu o imită. Grigore dă și al doilea pahar peste cap.)

GRIGORE (Mioarei) : Scumpa de tine... (Îa sticla de lângă Lizica, își umple paharul, păstrează sticla lângă el ; Mioarei.) Te ascult : sînt numa' ochi și

urechi !
MIOARA : Pășii azi într-o viață nouă...
Un drum lung s-așterne-n fața voastră și... Nu puține o să fie necazurile peste care o să dai!... Să fiți uniți !
GRIGORE (*ridică paharul*) : Așa vom fi !
(*Îi face semn Lizicăi să bea ; fata ezită ; Grigore îi ia paharul și i-l duce la gură, făcînd-o să bea.*) Ori sîntem uniți, ori... ce naiba ?! (*Observă că Mioara iar s-a oprit și cere atenție.*) Dă-i-nainte, mamă !
MIOARA : Nu vreau să vă țin o cuvîntare... emoția mă strînge prea tare de gît, dar nu pot să tac și să nu vă spun adevărul. Verde... 'n față ! Bieții de voi !... Bieții orfani !
LIZICA : Asta ce mai e ? !
MIOARA : N-avem casă, n-avem bani, n-avem rude, nici mașină n-avem, n-avem nimic ce să vă dăm, dar măcar la o familie, ca tot omu', la o mamă și la un tată !, tot ați fi avut dreptu' ! Ei bine, nici d-asta n-a fost s-aveți parte ! (*Nu se mai poate stăpîni ; o copleșește plînsul.*)
LIZICA : Mamă, ce s-a-ntîmplat ? !
GRIGORE (*lui Gogu*) : Simțitoare, dom'le, simțitoare... (*Gogu se ridică de la masă.*)
MIOARA : Stai jos ! !
LIZICA : O să se rupă ceva-n tine — nu mai țipa așa !
MIOARA (*gest cumplit spre Gogu*) : Omu' ăsta... Cel pe care-l vedeți chiar sub ochii voștri proprii... Ne-a mințit o viață-ntreagă ! Nu-i bărbatu' meu, și nici tatăl vostru nu e !
LIZICA (*rămîne cu gura căscată. Ca să-și revină, dă paharul cu țuică peste cap. Lui Grigore*) : Dă-mi două palme.
GRIGORE (*o palmuiește. Mioarei*) : Da' cine e ?
MIOARA : Un străin ! Nu, mai rău : un dușman !
GRIGORE : Spion ? !
LIZICA : Ai înnebunit ? !
GRIGORE : Pe mine mă-ntrebi — n-o auzi ce spune ? !
LIZICA : Mamă ? !
MIOARA (*lui Gogu*) : Vorbește !... Fii atît de cinstit și demască-te singur !
GOGU : Eu...
MIOARA : Taci ! Toată săptămîna, cît ați lipsit, numa' eu știu ce-am pătimit ! (*Scoate din corsajul rochiei o pagină de ziar strîns împăturită.*)
GRIGORE (*Lizicăi*) : Dă-i dragă, o batiștă, mai bine...
MIOARA (*în timp ce netezește pagina*) : Am fi putut ajunge oameni, ați fi avut un viitor — a dat cu picioru' la tot !
GRIGORE (*îi ta ziarul din mină*) : O fi câștigat dom' Firicel la Loto și-a pierdut biletele... (*Lizica vine peste el.*)

Intorc ziarul pe toate părțile, citesc citeva dintre titlurile articolelor : „Din cronica întrecerii“, „Comunistul — modelul la care ne raportăm“, „Șantierul este viața mea“, „Subcultura misticismului“. Că nu l-or fi dat la „Inspectoratul de Miliție“ ?
MIOARA (*arată un colț al paginii*) : Nu-l vezi încercuit ? !
GRIGORE : Ia să vedem, domn'ee... (*Își aruncă ochii repede peste rînduri.*) Ei, și ce-i cu asta ? !
MIOARA : Ori ești chior, ori ești tim-pit !
GRIGORE : Află că vād foarte bine ! (*Lizicăi.*) Tu-nțelegi ceva ? ! (*Se întoarce spre Gogu*) : Dom'Firicel...
(*Gogu, foarte liniștit, profitînd de dis-puta celorlalți, și-a făcut citeva sandvișuri și a început să mănînce. Grigore îl vede și începe să ridă. Acum îl descoperă și Mioara ; îi ia brutal farfuria din față.*)
LIZICA : Spune odată ce-i cu articolu' ăsta și hai să terminăm !
MIOARA : O mină de aur, asta e !
LIZICA : Ce ? ? ?
GRIGORE : O mină de... ? !
MIOARA : Aur ! Așa cum ați auzit !
(*Lizica și Grigore se năpustesc asupra ziarului și citeșc din nou articolul. Gogu întinde mîna și vrea să-și facă un alt sandviș. Mioara vrea să-l lovească, Gogu îi prinde mina.*)
GOGU : Mi-e foame !
MIOARA : Foame ? ! ! ! Atunci, îți dau eu de mîncare ! (*Se precipită în bucătărie, de unde aduce un pachet de brînză de vaci, pe care-l trîntește în fața lui Gogu.*)
GOGU (*ridică pachetul, cu două degete, ca pe un lucru nemaivăzut pînă atunci*) : Ce mai e și asta ?
MIOARA : Mîncarea ta : brînză de vaci degresată !
GOGU : Nu pun în gură așa ceva !
MIOARA : Ai să pui ; ai să pui, drăguțele, dacă n-ai să vrei să crăpi de foame !
LIZICA : Termină cu timpeniile ! (*Arată ziarul.*) Nu-nțeleg nimic !
MIOARA (*îi smulge ziarul din față*) : „Și pentru luna iulie, pe agenda «Dacia-adei» sînt cuprinse mai multe concursuri de masă și cu caracter republican, precum și o suită de acțiuni turistice, organizate în cele mai pitorești locuri din țară“...
GRIGORE : Pîn-aici, superb !
MIOARA : „La Snagov se vor desfășura finalele etapei municipale a popularei competiții «Cupa U.G.S.R.» la cros...“

LIZICA : Ce-i asta U.G. ... nu știi cum ?
MIOARA : „Concursul, *organizat pentru toate categoriile de vîrstă!*, va constitui nu numai un prilej de a selecționa elementele tinere cu apreciable calități pentru probele de alergări, dar...”
GRIGORE : Dar ? !
MIOARA : „*Dar și o emoționantă întîlnire a fostelor glorii ale pistelor cu zgură, atît din țară cit și de peste hotare, care și-au anunșat cu entuziasm participarea*”. Clar ?
LIZICA (*deloc convînsă*) : Clar, dragă.
GRIGORE : Mamă dragă, s-o luăm așa, mai domol : ce ți se pare ție nemai-pomenit. În concursu' ăsta ?
MIOARA : Nu, că tu chiar ești prost ! (*Îi bagă ziarul sub ochi.*) Concurs internațional, pentru toate categoriile de vîrstă, cu participarea fostelor...
GRIGORE : ...glorii !
MIOARA (*semn spre Gogu*) : E concursul lui ! Îl poate cîștiga, și devenim toți oameni !
LIZICA : „Cupa Uuu...” ? !
GRIGORE : Ia stai puțin ; las-o să vorbească...
MIOARA : A fost un mare campion ? A fost. A cîștigat zeci de curse ? A cîștigat. (*Arată vitrina cu trofee.*) Dacă s-antrenează din nou, nu poate rata, și-atunci să vezi ce urmează...
GRIGORE : Ei, ce urmează ? ! Încă o cîrpă în vitrină...
MIOARA : Pentru c-a fost prost ! Pentru că n-a știut să ceară !
LIZICA : Ce-ar fi putut să ceară ?
MIOARA : Totul ! Orice !... Uite la ăi de azi : bani, case, mașini, femei... Noi ne chinuim ca vai de capu' nostru. Îmi curg ochii cînd îl văd pe Țiriac la televizor !
LIZICA : Nu ești singura...
GRIGORE : Și, dacă chiar cîștigă ?...
MIOARA : O să scrie ziarele, o să ne știe lumea... Poze, TV...
GRIGORE : „Un mare campion se reîntoarce pe stadion”, „O victorie în stil mare”, „Un nou record al pistei” — interviuri, chestii...
MIOARA : Își dedică victoria...
GRIGORE : Bine-nțeles, bine-nțeles ! Relații...
MIOARA : Relații, băiete, relații ! Oameni la care poți s-ajungi și de la care poți să ceri ! În piață nu mă știe nimeni, și cînd găsesc ceva, nu-mi dau decît gunoaie !
GRIGORE (*Lizicăi*) : Știi că s-ar putea să aibă dreptate ? ! O mină de aur !
LIZICA : Pe dracu'...
GRIGORE (*lui Gogu*) : Și nu vrei ?
GOGU : Nu.
GRIGORE : De ce ?
MIOARA : Așa, să vă spună de ce !

GRIGORE : De ce, domle ? !
GOGU : Pentru că nu pot.
GRIGORE : Ce nu poți ? !
GOGU : Nu pot să mai alerg.
GRIGORE : Nu poți ?
GOGU : Nu.
GRIGORE : Nu poți ? ! !
GOGU : Nu ! !
GRIGORE (*Mioarei*) : Spune că nu poate.
MIOARA : De ce nu poate ? !
GRIGORE (*lui Gogu*) : De ce nu poți ?
MIOARA : Pentru că nu vrea ! Pentru că-i ciine, nu om !
GRIGORE (*Mioarei*) : Nu, fără atacuri la persoană. (*Lui Gogu.*) De ce spunei că nu poți ?
GOGU (*se bilbiie*) : P-p-pentru c-c-că-s bătîn !
LIZICA : Vorbește frumos, ce naiba ?
GOGU : Ș-si b-b-olnav ! (*Ridică picioarele și arată tenișii.*) Nu p-p-pot să calc !
GRIGORE (*Mioarei*) : Asta, ce mai e ? !
MIOARA : I-e frică ! Face pe el de frică !
GOGU : Inima n-n-nu mai ț-ține ! S-s-sint...
MIOARA : O gloabă ! Asta ești, și asta ai fost de cînd te știi ! (*Celorlalți doi.*) Așa-mi făcea mereu, 'nainte de fiecare concurs.
GOGU : M-m-minți !
MIOARA : Nu-nchidea ochii, se perpelea toată noaptea, și dimineața-l mai pocnea și bilbiiala...
GOGU (*face eforturi disperate să vorbească normal ; frazează deci foarte sacadat*) : Pentru că... sint... om. Nu... mașină...
GRIGORE : Aveai emoții ?
GOGU : Asta... e.
GRIGORE : Ș-acum nu simți din nou cum te furnică un dor de alergătură, ce-va ?...
GOGU : N-n-nu.
GRIGORE : Păi, văd că te bilbii.
GOGU : Mă bilbii... da' de... furie... Sint fu-u-urios !
GRIGORE : Dom' Firicel, să rămînem calmi...
GOGU : De 40 de ani mă fu... fu...
GRIGORE : Fuuu... ? !
GOGU : Furișez în juru' ei, doar-doar-doar să n-o supăr...
MIOARA : Pentru c-ai fost un mototol, o cîrpă, o viață-ntreagă !
LIZICA : Ce dracu' ți-a cășunat acum, pe el ?
GOGU (*Mioarei*) : Pentru că te-am iubit !
MIOARA : Ce-ai spus ? ! !
GOGU : V-am iubit ! ! Pe tine și pe ea ! (*Semn spre Lizica.*) Și n-ați înțeles-o niciodată !

MIOARA : Dacă ne-ai fi iubit, dacă ne-ai fi iubit d-adevăratelea, nu ne-ai fi lăsat s-ajungem unde-am ajuns !

GOGU : Şi, ce-ai fi vrut să fac ? !

MIOARA : Nu ştiu ! Să te fi dat cu capu' de toţi pereţii, da' să-ţi fi făcut un rost !

GOGU : Zece ani am fost campion !

MIOARA : Un rahat ! Asta ai fost şi asta ai rămas !

GRIGORE (îşi bagă două degete în gură şi fluieră tare) : Mamă ! Dom' Firicel, așa nu facem nici o brinză...

GOGU : Nu mă cheamă Firicel !

GRIGORE : Nu te mai bilbii ? !

GOGU : M-ai auzit tu pe mine bilbîindu-mă ? !

GRIGORE : Cum vrei să-ţi spun ?

LIZICA : „Tată” — spune-i tată !

MIOARA : Să te spun ? Să afle şi ei ce spuneai acu' zece minute ?

GOGU : Adică, ce-am spus ?

LIZICA : N-a spus nimic ! Nu vrem s-auzim nimic !

GRIGORE : Chiar așa : nu vă mai spuneţi nimic, ş-o să rămineţi prieteni. Dom'le, mamă, se poate bea un pahar în casa asta, sau mă duc la cârciumă ? !

MIOARA : Eu mă dau de ceasu' morţii pentru voi, şi ție-ţi arde de cârciumă ? !

GRIGORE (Lizicăi) : Spune-i să tacă.

LIZICA (Mioarei) : Taci, dragă !

MIOARA (lui Grigore, stupefiată) : Şi tu, fiul meu ? !

GRIGORE : Mamă... mamişo, de ce nu vrei tu să ne simţim noi bine ? (Mai încet, numai pentru ea.) Să facem lucrurile cu cap.

MIOARA (imediat gata de conspiraţie) : Cu cap, cu cap, da' cum ?

GRIGORE (tare) : Deci, se poate bea un pahar, sau o lăsăm baltă ?

GOGU : Vrei un sfat ? Du-te la cârciumă...

MIOARA (ridică mareaţă un pahar) : Vivat !

GRIGORE (lui Gogu) : Ei, poftim, mai dai şi sfaturi... (Ridică şi el paharul. Spre Lizica şi Gogu.) Executarea ! (Cei patru ridică paharele, ciocnesc, se sărută, beau. Mişcarea se consumă în așa fel încît Mioara şi Gogu rămîn ultimii faţă în faţă. Gogu are o clipă de ezitare. Grigore observă ; din spatele lui, îi face semn Mioarei să preia iniţiativa.)

MIOARA (lui Gogu) : Te codeşti, ai ? Mai faci şi mofturi ? (Ciocneşte cu el, îl strânge la piept, îl sărută „cu patimă“.)

GOGU (radios, cu paharul în mână, se întoarce spre cei doi) : Să fie cu noroc ! Şi să n-aveţi parte decît de bucurii !

GRIGORE : Doamne ajută ! (O sărută zgometos pe Lizica.)

MIOARA (emoţionată) : Cum se iubesc !

GOGU : Păi, ce, e glumă ?

MIOARA (pune un disc) : Dans !

GRIGORE (pocneşte din călcie, se inclină în faţa Lizicăi) : Doamnă...

LIZICA : Mie mi-e foame...

GRIGORE (o cuprinde în braţe şi începe să danseze) : Taci şi dansează !

LIZICA : Griguţă, mă ia cu rău de la stomac... (Dansînd, cei doi se apropie de masă ; Grigore ia câteva felii de mezel şi i le îndeaşă în gurd. Cu gura plină.) Nu așa !

GOGU : Ei, dacă-i bal... (Începe să danseze şi el cu Mioara.)

MIOARA : Să nu te pună sfintu' să mă calci...

GOGU : Degeaba, ingeras, degeaba : la capitolu' „dans”, te-am avut la degetu' mic, de cînd te ştiu !

MIOARA : De-achimodie ce erai : tu nu dansai, te ducea curentu' — „Firicel”...

GOGU (fredonează în contratimp cu bucata de pe disc) : „Firicel de floare albastră, floare de nu mă uita, lala-la”.

MIOARA (se incurcă, pierde ritmul) : Ce faci ?... Ce faci, iar te-mpiedici ? !

GOGU : Madam ! (Se lansează, cu Mioara în braţe, într-o serie de piruete, pe care le încheie cu o fandare spectaculoasă. Femeia ţipă desperată. Apelul ei atrage atenţia celorlalte perechi, care a dansat mai retrasă într-un colţ al camerei. Pentru a fi sigur de „intimitatea” dialogului, Grigore a cuprins-o „tandru” pe Lizica în braţe, şoptindu-i cu înfrigurare la ureche. Din cînd în cînd, monologul lui este întrerupt de exclamaţiile fetei — „Nu se poate”, „De ce ? !”, „E-o prostie”, „Gîndeşte-te şi la el” —, pe care o readuce de fiecare dată la tăcere prin invariabila înbrăţişare. Țipătul de spaimă al Mioarei reuneşte perechile.)

MIOARA (se desprinde de Gogu) : E nebun ! Nebun de legat !

GRIGORE : Foarte bine, foarte bine — nu te lăsa, dom' şef...

GOGU : Vrei să-ţi arăt şi ție figura ? (Semn : pirueta.)

GRIGORE : Neapărat ! Da' altă dată... (Toarnă şi umple cele patru pahare.) Trăiască dom' Firicel !

GOGU (ridică paharul) : Trăiască— ura ! (Cei doi bărbaţi ciocnesc şi beau. Mioara şi Lizica rămîn cu paharele în mână, neluate în seamă.)

LIZICA : Ei, bravo ! Pin' la urmă, poate vă şi deranjăm...

MIOARA : Nu le da atenţie ! Nici nu te uita la ei, tu ! (Bea.)

GOGU (o îngină) : „Noroc, tu !”

GRIGORE (îi face semn să nu forţeze nota) : Domni, nu ?

GOGU : Ei, bravo, mai e vorbă ?

- GRIGORE (*schimbă discul. Se inclină în fața Mioarei*): Mamă! (*O cuprinde în brațe, încep să dan.seze.*)
- GOGU (*o invită pe Lizica, cu un aer solemn*): Domnișoară... (*Se corectează.*)
Doamnă! (*Cei doi încep la rindul lor să danseze. Grigore vrea să se retragă cițiva pași cu Mioara; femeia nu sesizează intenția, se incurcă.*)
- MIOARA: Aoleu, alt împiedicat!
- GRIGORE (*mai împingînd-o, mai trăgînd-o*): Hai, ușor... Nu vezi că dăm peste ei... (*O prinde de mîină și o duce într-un colț al camerei. Reîncep să danseze; prilej să-i șoptească ceva la ureche.*)
- MIOARA (*tare*): Mai întrebii?! (*Grigore, la urechea Mioarei, nu auzim ce spune. Mioara, tare.*) Cum?! (*Grigore, aceeași mișcare.*) Da' nu vezi, nebulă?! (*Ca și pînă acum, Grigore îi închide gura cu palma, și ținîndu-i gura acoperită, continuă să-i vorbească la ureche.*)
- GOGU (*observîndu-i pe cei doi*): Uite și la ei... Tot îi șușotește, tot îi șușotește...
- LIZICA: Și ce-ți pasă?! Că n-oi fi gelos...
- GOGU: Imi pasă, al dracu' de mult îmi pasă: că tot în capu' meu se sparge!... Nu ți-ai găsit și tu unu' mai ca lumea...
- LIZICA: Poate crezi că-s p-alese!... E bun și ăsta...
- GOGU: „Cască-gură”...
- LIZICA: Ba pardon: cascador! Artist!
- GOGU: Cum sînt eu popă!
- LIZICA: Sergiu Nicolaescu nu face-un film fără Grig!
- GOGU: Păi, pe cine ai vrea să-mpuște?!
- LIZICA (*renunță la dans*): Of, tată, tată — nici cu tine nu se plictisește omu'! (*Se duce și oprește picupul.*) Destul — mai dansați și la botez!
- GRIGORE: Foarte bine. Eu ies puțin...
- LIZICA: Stai să mîncăm întîi. Un'te duci?!
- GRIGORE: Pînă jos, dragă, mă-ntorc cît ai zice pește. (*Iese.*)
- GOGU: S-a mai dus unu' după ziare și s-a-ntors după douăzeci de ani...
- MIOARA: Mușcă-ți limba!
- GOGU: Mare pagubă...
- LIZICA: Ți-ar plăcea, nu?!
- MIOARA: Nu te mai uita-n gura lui, că știi ce-i de capu' lui. (*Semn spre platoul de pe masă.*) Ia mai bine ceva, pînă mîncăm.
- GOGU: Bună idee. (*Vine și-și face un sandviș. Mioara, reflex, vrea să-i dea peste mîină, să-l apostrofzeze. Se oprește însă ca prin farmec, improvizîndu-și din nou zîmbetul binevoitor.*) S-a-ntimplat ceva?
- MIOARA: Nu, drăguță, de ce?
- GOGU: Pot să-l iau? (*Semn spre sandviș.*)
- MIOARA: Cum de nu? Că doar pentru voi le-am pregătit...
- GOGU: Parcă voiiai să-mi spui ceva... (*Mimează gestul de a da peste mîină.*)
- MIOARA: Nici vorbă, Firicel, nici vorbă — mînincă sănătos!
- LIZICA (*vine în fața lui Gogu*): Ascultă: îți place, nu-ți place — te privește, da' cît stăm aici, să nu-ncerci să faci scandal!
- GOGU: Eu?! M-ai văzut tu vreodată pe mine deschizînd măcar...
- MIOARA: Ce-a mai făcut?!
- LIZICA: Nu-i place „ginerele”: nu-i destul de bun pentru el, pentru firma lui!
- MIOARA: Ce spui?! (*Vine amenințătoare, se proptește în fața lui Gogu*): Ce-ai fi vrut să ia?! Un ministru, un director general, sau poate un prof universitar, un doctor...
- GOGU: Un om.
- LIZICA: Și ăsta nu-i om?
- GOGU: Un găinar: nu-i e capu' decît la șmecherii...
- MIOARA: Firicel!...
- GOGU: După ce dai mîna cu ăsta, trebuie să-ți numeri degetele. să vezi să nu-ți fi manglit vreunu'...
- LIZICA: Om bătrîn și fără minte...
- MIOARA: În fond, tu ai avut relații, intrai în casele altor mărîmi, „erai cineva”: le aduceai poșta, oricare dintre ei ar fi fost gata la o partidă pentru-un socru ca tine — nu?! Dacă le-ai mai fi spus c-ai fost și campion, he-he, cum ar mai fi dat buzna...
- GOGU (*semn spre Lizica*): Am băgat-o la Buflea, la cinematografie! Asta te faci c-ai uitat-o!
- MIOARA: Mare brînză!
- LIZICA: Garderobieră?!
- GOGU: Cum e mai bine: toată ziua ești numai cu artiștii; dacă era ceva de capu' tău...
- MIOARA: Adică, ce vroiai să faci?
- LIZICA: Îl luam pe Piersic!
- GOGU: Te-ar fi băgat și pe tine cineva-n seamă, și ți-ar fi dat un rol, ceva. Că doar asta ai vrut să te faci: artistă! Ți-al pierdut ani de zile cu examene la Institutu' lor...
- LIZICA: Dacă-ai fi fost în stare să scoți un ban din buzunar, să mă pregătească și pe mine un maestru, azi aș fi fost poate și eu la Național...
- MIOARA: Cel puțin!
- GOGU (*mai mult pentru el*): Las' că te-au pregătit destui...
- LIZICA (*n-a auzit*): Ce-ai spus?
- MIOARA (*a auzit*): Ce-ai spus?!
- LIZICA (*Mioarei*): Ce-a spus, domn'e?!
- MIOARA: Adică fii-ta-i o curvă?!
- LIZICA: Ce?!

MIOARA : Asta vrei să spui ? !
LIZICA : Mă faci pe mine curvă ? !
GOGU : Te iei după nebuna asta ? ! Al
dracu' să fiu dac-am spus un cuvânt !
LIZICA (a ajuns în fața lui) : Tată !
GOGU (realmente se teme de ce-ar putea
urma) : N-am spus...
LIZICA : Tată... dacă eram curvă, aveam
de mult tot ce-mi trebuie...
GOGU : Nu mai știu exact ce-am spus,
da' de gîndit, sigur n-am gîndit ceva
rău de tine...
LIZICA : I-am iubit ! Înțelegi ? Să-ți
intre bine-n cap : i-am iubit !
GOGU : Da' chiar pe toți, Lizico ?
LIZICA : Pe toți, dom'le, pe toți ! I-am
iubit, și dacă n-a fost să iasă nimic,
asta nu mai sînt eu de vină !
MIOARA : Fără noroc ! Fată bună, da'
fără noroc — m-a moștenit pe mine...

(Lizica trece în camera ei.)

GOGU (rămîne o clipă descumpănit ; se
duce și îi bate la ușă) : Lizico !
MIOARA : Acu', cred și eu că-ți pare
rău... De fiecare dată, după ce faci o
timpenie, îți pare rău...
GOGU : De fapt, tu ce vrei de la mine ? !
MIOARA : Ce vreau ? !
GOGU : Ei, da' : ce vrei ? ! Ce tot bodo-
gănești, și bombăni, și sforăi...
MIOARA : Sforăi ? !
GOGU : Și mîrrii, ș-ameninți, și bagl fi-
tile — spune, ce vrei ? !
MIOARA : Ce vreau, mă-ntrebi ? !... (Cu
siguranță, ar fi vrut să-i răspundă pe
tonul și la modul obișnuit. Dar există
ceva care nu numai că o oprește, dar
chiar o obligă să-și modifice complet
expresia, atitudinea, tonul.) Ce să
vreau, Firicel ?... Ce păcatele mele pot
să vreau, decît să ne fie și nouă un
pic mai bine... Un pic, Firicel — nu
luna de pe cer... Doar un piculeț mai
bine : e tot ce vreau !
GOGU : Și crezi că eu n-aș vrea ? C-aș
fi pentru contra ?
MIOARA : Doamne ferește, că doar nu
ești nebun ! Numa' că tu nu-ntelegi
c-a vrea înseamnă ceva mai mult decît
„a vrea”. Înseamnă și a face...
GOGU : A face, ce ?
MIOARA : Uite, vino și stai jos. (Gogu
se așază. Mioara umple două pahare.
Ridică unul dintre ele.) Să ne-ajute și
pe noi o dată bunu' Dumnezeu !
GOGU : Mă rog... (Cei doi beau.) ..Spu-
neai...

(Se aude soneria ; Mioara sare de pe
scaun.)

MIOARA (fericită, eliberată) : Grigore !
A venit Grigore ! O să-ți explice el !
(Se precipită afară ; deschide ; întîrzie
cîteva clipe.)
GOGU : Cine-i ? !

(Mioara se întoarce radioasă cu cel mult
așteptat.)

GRIGORE : Unde-i Lizica ?
MIOARA (nu răspunde ; îl privește pro-
vocatoare pe Gogu ; „Să te văd pe
unde scoți cămașa”) : Aăăă...
GOGU : E dincolo... E supărată.
GRIGORE : Cum adică, supărată ? ! Ce,
așa merge ? Lizica !... Liz !! (Lizica
revine în cameră.) Liz, Țonțonel dra-
gă, ce-i cu tine ?
LIZICA (Mioarei) : Mincăm, dragă, o-
dată, sau ce Dumnezeu facem ? !
MIOARA : Că pe mine m-oți fi aștep-
tat ? ! Stați jos și poftă bună !
GRIGORE (ii face semn Mioarei să in-
tîrzie servitul mesei ; Lizicăi) : Scumpa
de tine ! Iar ți-e foame... O s-ajungi
cît o...
LIZICA : N-am pus de ieri nimic în
gură !
GRIGORE : Liz, spunei că vrei să in-
trăm la circ, să ne facem zburători !
Arta ! cere sacrificii. Sau poate-ți în-
chipui c-or să te ridice cu macaraua ?
GOGU (se așază la masă) : Eu nu vreau
s-ajung la circ !

(Se aude soneria.)

GRIGORE : Așteptați pe cineva ?
MIOARA : Cin' să fie ?

(Gogu se ridică și vrea să se ducă la
ușă.)

GRIGORE : Tată, se poate ? ! Nu te de-
ranja. (Se duce să deschidă ; rămîne
cîteva minute în vestibul, nu se aude
foarte clar dialogul, replicile lui — spre
deosebire de ale interlocutorului — fi-
ind surprinzător de clare, de tari.)
Bună ziua !... Da, familia Pamfil... E
acasă, sigur că-i acasă ! Dumnea-
voastră cine sînteți ? !... De la ziarul
„Sportul” ? !... Intrați ! Vă rog, intrați !
MIOARA : Hopa, asta ce-o mai fi ? !

(Grigore aduce în cameră un bărbat
distins, foarte corect îmbrăcat, cu un apar-
tat de fotografiat agățat pe umăr.)

GRIGORE : Tată ! Pe dumneata te ca-
ută... (Gogu se ridică în picioare.)
Dumnealui este : marele campion !
ZIARISTUL (vine și îi strînge mîna lui
Gogu) : Încîntat să vă cunosc ! Sincer
încîntat !
GOGU (surprins, vag stînjedit) : Da... Și
eu...
GRIGORE (gest spre Mioara și Lizica) :
Familia ! Soția...
ZIARISTUL (îi sîruteț mîna) : Doamnă...
GRIGORE : Și fiica.
ZIARISTUL (îi sîruteț mîna) : Domni-
șoară...

MIOARA : Ba, paradon ! Doamnă. (Îl arată pe Grigore.) A lu' domnu'.

ZIARISTUL : Deci, ginerele...

GRIGORE : Și antrenorul. Și secretarul de presă al maestrului. (Spre ai casei, prezentându-l pe noul venit.) Domnu' e de la „Sportu” și-a venit să scrie un articol despre unu' din marii noștri atleți... (Îi face semn Ziaristului să continue.)

ZIARISTUL : Da, chiar așa... (Arată masa pusă.) Mă tem, însă, că am nimerit într-un moment total nepotrivit...

MIOARA : Da' nici vorbă, da' nici vorbă — noi de mult... He-he...

ZIARISTUL : N-aș vrea să inoportunez...

MIOARA (încet, Lizicăi) : Are vocabular !

GRIGORE : Sînteți foarte bine venit.

ZIARISTUL (lui Gogu) : Adevărul e că ani de zile am fost unul dintre admiratorii dumneavoastră !

GRIGORE (îl face atent și îi arată revista) : Domnu' !

ZIARISTUL : Tocmai.

MIOARA : Și nu sînt toate !

GRIGORE : Facem noi o poză a-ntîia...

ZIARISTUL : Una ? Un film întreg ! (Revine la Gogu.) Ce spuneam ?

GOGU (vrea să spună ceva, se bilbițe) : U-u-u-u-u...

GRIGORE : Un mare admirator...

MIOARA (se strecoară lângă Gogu ; îi dă un ghiont) : Nu-ncepe !

ZIARISTUL : Exact ! Deci, cînd am aflat că Gheorghe Pamfil...

GOGU : G-g-g-gogu !

MIOARA : Gogu Pamfil.

ZIARISTUL : Doamnă scumpă, dacă-mi permiteți : Gogu... nu-i un nume...

MIOARA (pierdută, cu mina în mina Ziaristului) : Ooo...

GOGU : N-n-n-nu ? !

MIOARA : Așa-i și-n acte. Îmi pare rău că vă-ncontrez, da' așa l-au botezat ai lui...

ZIARISTUL : Pe cine mai interesează ?

GOGU : Pe mine !

ZIARISTUL : Alte timpuri, altă mentalitate... Și-apoi, nici nu-i „publicistic” — „Gogu” ! Ce poate spune așa un nume ? Cînd am auzit, deci, că Gheorghe Pamfil revine pe stadion, m-am gândit că nimic n-ar fi mai interesant pentru cititorii noștri decît un interviu cu el !

GOGU : Pe mine mă cheamă Gogu !

GRIGORE : Excelentă idee !

MIOARA (își face repede cruce) : Există, Doamne, o dreptate, pe pămîntu' ăsta ! (La privirea Ziaristului.) Știți, la noi asta e așa... n-o luați în nume de rău...

ZIARISTUL (își scoate un carnet din buzunar ; gata să noteze) : Atunci, eu zic să începem...

GOGU (dîmtr-o suflare, ca să nu se bilbițe) : N-alerg !

ZIARISTUL : Ați spus ?...

MIOARA : Fricel, dacă ești tu așa de drăguț, vino cu mine puțin dincolo...

GOGU : N-nu !

MIOARA (încearcă să se apropie de el) : Aș avea ceva de vorbit cu tine...

GOGU : M-m-mai încolo !... Acum am treabă cu dumnealui. (Gest spre Ziarist.)

GRIGORE (Ziaristului) : Puteți discuta cu mine : eu, ca secretar de presă...

GOGU : Ba am să-i spun eu singur ce-am de spus !

GRIGORE : Tată !...

MIOARA (a ajuns lângă Gogu ; încearcă să-l tragă dincolo) : Dacă-ți spun c-am ceva important...

GOGU : Nu merg ! Dă-mi drumu', că țip !

LIZICA : Lăsați-l să vorbească !

GOGU : Da !

GRIGORE : Ce să vorbească ? ! Nu vezi că se bilbițe...

MIOARA (continuă să tragă de Gogu) : Catîru' dracu' !

GOGU : Protestez !

LIZICA : Mamă !

ZIARISTUL : Nu, așa nu facem nimic. Cel mai bine cred c-ar fi să mă lăsați pe mine să stau de vorbă cu maestrul...

GOGU (senioral) : O cafea !

ZIARISTUL : O, dar nu vă deranjați...

MIOARA : Se poate ? ! E plăcerea mea. (Trece în bucătărie.)

GRIGORE (Lizicăi) : Du-te s-o ajuți.

LIZICA : De ce nu ? (Trece în camera ei. Mioara, care a urmărit mișcarea din ușa bucătăriei, se duce în camera Lizicăi și revine cu ea. Grigore închide ușa după ele.)

GRIGORE : Deci...

ZIARISTUL : Domnule Pamfil... Vă supărați dacă vă spun „Nea Gogu” ? Zău așa, țin prea mult la dumneata ca să-ți vorbesc cu tonul ăsta oficial...

GOGU : Spune cum îți vine.

ZIARISTUL : Nea Gogule, vreau să-ți spun adevărul !

GOGU : Și de ce nu-l spui ?

ZIARISTUL : Mi-e rușine.

GOGU : Asta-i bine. Cît timp omului îi mai e rușine — e bine.

ZIARISTUL : Am mințit !... Cînd doamna Lizica m-a întrebat de unde am aflat c-ai să alergi din nou...

GOGU : N-alerg !

ZIARISTUL : ...i-am spus c-am auzit în redacție. Ei bine : am mințit-o.

GRIGORE : Bine că nu-i aici s-audă ! Cum e ea simțitoare...

ZIARISTUL : N-am auzit nimic. Nimeni n-a spus nimic. Nimănui nu i-a trecut prin cap o idee atît de formidabilă !

Nimănui, în afară de mine! Și de asta am venit într-un suflet, pentru că putem să facem o treabă extraordinară!

GOGU : Cine ?

ZIARISTUL : Dumneata și ai dumitale !

GOGU : Și dumneata ?

ZIARISTUL : Eu scriu articolul ! Dumneata alergi, și eu scriu !

GRIGORE : Foarte bine !

ZIARISTUL : Pentru ca din prima clipă mi-am spus : nu se poate ca marelui sportiv, marelui campion, marelui patriot care a fost Gogu Pamfil...

GRIGORE : Gheorghe.

ZIARISTUL : Gheorghe Pamfil, să nu-i tresalte inima în piept, cînd o auzi de posibilitatea unui nou concurs, a unei noi victorii pentru culorile patriei !

GRIGORE (*se precipită peste Ziarist : îl sîrută zgomotos pe ambii obraji*) : Frumos ai zis-o !

ZIARISTUL : Oameni sîntem... (*Lui Gogu.*) Eu, încă din copilărie vă iubesc și vă admir !

GOGU : Pe mine ? !

ZIARISTUL : De poveștile cu Rudolf Valentino și de cursele dumitale îmi amintesc cu cea mai mare și cea mai mare plăcere !

GOGU : Nici nu m-ai văzut alergînd...

ZIARISTUL : Nici pe Rudolf Valentino nu l-am văzut ! Dar cite povești, cite legende n-am auzit...

(*Mioara aduce pe o tavă patru cești cu cafea ; Lizica își aduce ceașca în mină.*)

LIZICA : Deranjăm ?

MIOARA (*servește cafeaua*) : Naturală 100% — ca la mama acasă !

ZIARISTUL : Sărut mîna. (*Lui Gogu.*) Uite cum m-aș gîndi să încep... Întîlnirea noastră a fost întîmplătoare... la șosea... cînd, într-o dimineață insoțită de duminică, ieșind să mă plimb, am zărit, pe una din aleile parcului, silueta zveltă a unui bărbat... trecut de prima tinerețe, care m-a surprins prin ușurința, prin eleganța, aș zice, cu care alerga...

GOGU : Cine era ?

ZIARISTUL : Dumneata !

MIOARA : Gogu ? !

ZIARISTUL : Maestrul sportului Gheorghe Pamfil, ani de zile campionul de necontestat al probelor de fond !

MIOARA : Cînd te-ai dus tu, mă, la șosea fără mine ? !

GRIGORE : Mamă ! Bea-ți cafeaua și taci !...

ZIARISTUL : Ai avut amabilitatea, la sfîrșitul antrenamentului, să-mi permiți să te însoțesc acasă, unde, în mijlocul familiei mult iubite, mi-ai acordat un interviu... (*Spre ceilalți.*)

Nu vă plăcitesc ? Pot eventual să continui ?

MIOARA : Da' mai e vorbă ? ! Te rog !

LIZICA : E udă toată...

ZIARISTUL : Mi-ai vorbit de vechile concursuri, dar, mai ales ! mi-ai mărturisit bucuria și emoția cu care aștepti „Cupa U.G.S.R.“, concurs care va marca spectaculosul come-back al unui mare sportiv. Am făcut cîteva fotografii...

GOGU (*pentru el aproape speriat*) : Asta-i nebun !

ZIARISTUL : Și ne-am dat întîlnire peste două săptămîni, în ziua concursului — în ziua Victoriei !

GRIGORE : Ei ? Ce părere aveți ? !

(*Lizica aplaudă sec de două ori.*)

MIOARA : Mi-a luat graiu'... Eu nu mai pot... nu mai pot să scot un cuvînt...

LIZICA : Și-ți publică cîteva chestia asta ?

ZIARISTUL : Domnișoară, eu sînt profesionist ! Îi dăm drumul ?

GRIGORE : Și pozele ?

ZIARISTUL (*cu aparatul în mină*) : Acum.

GOGU : Omu' ăsta ori își bate joc de noi, ori e nebun !

MIOARA : Nebun ? ! După ce vrea să ne ajute, după ce face ce face pentru noi, drept mulțumire, tu-l faci nebun ? !

GOGU : Un cuvînt, un cuvînt din ce-a spus că vrea să scrie nu-i adevărat !

MIOARA : Pentru că ești tu idiot !

ZIARISTUL : Să nu exagerăm...

MIOARA : Pentru că nu poți tu să legi două vorbe !

GOGU : O să vezi tu cite vorbe pot să leg dacă apare și-un singur rînd din toată pelteaua ăstuia !

MIOARA : Umbii cu amenințări ? !

GRIGORE : Tată, da' poze — poze vrei să faci ?

GOGU : De ce ? !

GRIGORE : De ce se pozează omu' ? S-aibă amintiri...

GOGU : ...Foarte bine : să ne tragă o poză !

GRIGORE : Un moment. (*İese în vestibul, de unde aduce un pachet destul de voluminos. Lui Gogu, arătîndu-i ușa ceilalte camere.*) Vino, o clipă. (*Gogu ezită.*) Hai, domn'e, că nu te mîninc !

(*Gogu trece dincolo, urmat de Grigore, care îi face semn și Mioarei să vină.*)

GOGU : Ea, nu. (*Dispare, împins în cameră.*)

MIOARA (*Ziaristului*) : Ne mînincă sufletu', da' noi tot îl iubim ! (*Trece și ea dincolo.*)

ZIARISTUL : Drăguți oameni !

LIZICA : Și chiar ești de la „Sportu“ ?

ZIARISTUL : Doar nu vă inchipuiți că am venit să fur ?

LIZICA : Arată-mi și mie o legitimație... Documentu' !...

ZIARISTUL : Ciudățeniile tatălui dumneavoastră le-am pus pe seama virstei, dar încep să cred...

LIZICA (se îndreaptă spre ușa celeilalte camere) : Ai să le spui lor ce crezi...

ZIARISTUL : Un moment !

LIZICA (cu mina pe clanță) : Te-ascult.

ZIARISTUL (ii face semn să se depărteze de ușă) : Nu cu pistolul la tâmplă... (Lizica degajează doi-trei pași.) Nu sint angajatul ziarului, colaborez doar : reportaje, interviuri...

LIZICA : Cin' te-a trimis ?

ZIARISTUL : Poate vrei să spunei „cine te-a chemat“...

LIZICA : Grigore ?

ZIARISTUL : Mi-a spus despre ce e vorba, ideea mi s-a părut foarte bună, m-am suit în mașină, și în zece minute am fost aici. Drept mulțumire, dumneavoastră mă tratați ca pe cel din urmă borfaș !

LIZICA : Ce v-o fi cășunat la toți pe omu' ăsta ? (De dincolo se aude un țipăt, zgomote, bufnituri. Placidă.) Ce-or face ?

ZIARISTUL : Nimic ; stau de vorbă... Am impresia că dumneavoastră încă n-ați înțeles că aveți în mină un cal ciștigător...

LIZICA : Auzi, domnu' ziarist, în casa asta n-a câștigat niciodată nimeni nimic !... Doar prafu' de pe tobă...

ZIARISTUL : O să aveți o mare surpriză : eu am nas...

LIZICA : Cu ce te alegi ?

ZIARISTUL : Niciodată, prețul înainte.

LIZICA : Salon, nimic de zis...

(Se deschide ușa și, mai de bună-voie, mai împins din spate, în cameră intră Gogu : este îmbrăcat în trening, bluza deschisă lasă să se vadă un tricou de campion ; o bandă elastică îi ține părul ; în picioare, teniși. Înaintează cu „ajutorul“ celor doi, calcă pe unul dintre șireturile desfăcute, se împiedică. Cei doi îl prind ; Grigore se apleacă și îi înnoadă șiretul.)

GRIGORE : Ușurel, tăticu', ușurel.

MIOARA : Pe noi ne scuzați de-ntârziere : se mișcă greu... Lizică, se poate, nu l-ai servit c-o dulceață pe domnu' ? !

LIZICA : I-o dăm după...

GRIGORE (Ziaristului) : Mergе ?

ZIARISTUL : Vis ! (Lui Gogu.) Vă întinerește cu cel puțin 20 de ani !

GRIGORE : Cum facem ?

ZIARISTUL : Știu și eu ?... O poză cu trofeele...

MIOARA : Familia ?...

ZIARISTUL : Una, neapărat, cu familia... Ar merge foarte bine o imagine de la antrenament...

GRIGORE : O.K. Se face. Deci... la trofee, tăticu' !

(Il conduce pe Gogu la vitrină, unde se trag citeva imagini : cu o cupă în mină, cu un fanion etc.)

MIOARA : Mergе puțină muzică ?

LIZICA : Mai lasă-l dracu' !

ZIARISTUL (în timp ce fotografiază) :

Dacă doamna dorește...

MIOARA : Doar e sărbătoare !

(Mioara alege și pune un alt disc — Dolănescu.)

ZIARISTUL (după primele fotografii) : Nu e bine !

GRIGORE : Ce s-a-ntimplat ? !

ZIARISTUL : Maestre, aveți un aer prea... nu se simte bucuria... mindria... Hai să mai încercăm o dată...

(Il aduc din nou pe Gogu lângă vitrină. Acum, ca și în continuare, Gogu este manipulat ca un robot.)

GRIGORE : Bagă zimbetul, tată — bagă zimbetu' !

ZIARISTUL (în aparat) : Mai cald, nea Gogule, mai optimist ! (Gogu rinjește absent. Grigore vine lângă el și îl ajută să-și compună o expresie mai convingătoare : îi lărgește zimbetul, îi ridică o sprinceană etc.) Sigur că da : e mult mai bine ! (Trage citeva cadre.) Acum, toți în jurul lui. (Se încearcă diferite formule. Pînă la urmă, Ziaristul ridică brațele lui Gogu și le depune „tandru“ pe umerii Mioarei și ai Lizicăi.)

GRIGORE : Și eu, aici ! (Se întinde la picioarele familiei.)

ZIARISTUL : Perfect. (Fotografiază.) Acum, un instantaneu de la antrenament...

LIZICA : Dac-o ia la fugă, o să vă iasă mai greu poza...

MIOARA : Un' să fugă ? ! Nu tot aici tre' să se-ntoarcă ?

(Grigore se duce în camera lor ; revine cu o halteră.)

GRIGORE : Nea Gogule, ține aici ! (Il pune haltera în brațe.)

ZIARISTUL (în aparat) : Capul sus... Pieptul, mai bombat... Un mic zimbet... Perfect !

GRIGORE (ii ia haltera din mină) : Niște genuflexiuni, acum... Nea Gogule ! Hai, dom'le, hai : mai multă viață — că pentru mata o facem ! (Il „ajută“, din-

du-i una la incheietura picioarelor. Gogu face două genuflexiuni. Ziaristul fotografiază. Intre timp, Grigore aduce din bucătărie o frînghie ; i-o pune în mînă lui Gogu.) Sărim nișel și coarda...

MIOARA : Firicel, dragule, tu să bagi toate astea la cap, că de miine te pui pe treabă...

LIZICA : Știi să sări și coarda, tată ?

GRIGORE : Ei, bravo, cum să nu știe ?

ZIARISTUL : Aici, doar poziția de săritură e de făcut.

GRIGORE : De ce ? ! Dacă el chiar vrea să sară, de ce să-i refuzi omului plăcerea ? Hai !

(Gogu se împiedică de cîteva ori încercînd să sară. Ziaristul fotografiază.)

MIOARA : Mai mare rușinea : om bătrîn să nu poți sări, acolo, o coardă !

ZIARISTUL : Eu cred că-i destul...

GRIGORE : Să facem și niște flotări, nu ?

Dacă tot ne-am pus treningul, dacă tot am fost așa de amabili, să știm măcar pe ce-am dat banii... (Gogu privește spre cealaltă cameră.) Nu te-aș sfătui să faci păcatu' ăsta... (Gogu se oprește, renunță.) Treci la flotări !

GOGU : Nu pot.

GRIGORE : Gura !

MIOARA : Ei, cum nu poți, bărbat ești tu — ce-o să creadă domnu' ?

GOGU (cu ochii în lacrimi) : Nu pot.

GRIGORE : Pentru că nu faci mișcare ! Pentru că toată ziua nu faci decît să-ți muți curu' de pe-un scaun pe altu' ! Mai ai obrazu' să te dai mare, c-ai fost campion ! Pe burtă !

(Gogu se supune. Rămîne întins, fără să se decidă să înceapă exercițiile.)

LIZICA (neutră) : Ce-ai zice să-l vezi că rămîne acolo ?

MIOARA : Ne face de rîs !

GRIGORE : Hai, 1, 2 — și !

(Gogu face, cu efort, două-trei flotări.)

MIOARA (cu lacrimi) : Ce puternic erai, și ce glăobă ai ajuns !

ZIARISTUL : A prins cheag, nea Gogu... A făcut burticieă...

GRIGORE : O s-o dăm noi jos, ce să facem...

MIOARA : Da' de cîte ori nu i-am spus să nu mai bage-n el ca speriatu' ! I-am luat și brînză de vaci...

GRIGORE : Nu faci nimic cu asta. Am auzit eu la o filmare, vorbeau două artiste : două săptămîni nu bagi pe gură decît sucuri, și-n fiecare dimineață îi tragi ș-o clismă. La sfîrșit, arăți ca dat jos de pe cruce !

MIOARA : Ei, așa zic și eu : sucuri se mai găseesc...

LIZICA : Dacă mai apucă ziua concursului, chiar că n-o să mai poată pierde... ZIARISTUL : Nu-i așa ? LIZICA : O să-l ducă vîntu'.

(Grigore se împiedică de Gogu, care a rămas întins pe jos.)

GRIGORE : Hai, nea Gogule, hai că ne-am luat cu vorba și mai avem altea de făcut. Acum, și pentru brațo... (li ridică picioarele, obligîndu-l să suporte toată greutatea în mîini. Ziaristului.) Ce faci ?

ZIARISTUL (închide aparatul) : Eu am tot ce-mi trebuie.

GRIGORE : La treabă, dom'le ! (li dă drumul lui Gogu, care cade și rămîne întins.)

ZIARISTUL : Doamnă... Doamnă... (Sărutată mina Mioarei și a Lizicăi.) Vă asigur că veți avea o surpriză dintre cele mai plăcute. (Se lasă pe vine.) Nea Gogule, nu-ți închipui cît de mult mă bucur că te-am cunoscut !

MIOARA : Firicel, scoală-te și dă-i mina lu' domnu'. Mulțumește-i.

ZIARISTUL : Să nu ne formalizăm. După antrenament, are poate nevoie să se relaxeze puțin... Mulțumiri, și mă scuzați de deranj.

MIOARA : Mai poftiți pe la noi ! Sinteți oricînd binevenit !

(Ziaristul iese, urmat de Mioara și de Grigore.)

LIZICA : Eu nu cred c-ai vr-o scăpare...

GOGU : Țsta vrea să mă omoare !

LIZICA : Grigore ? !

GOGU : Grigore.

LIZICA : Și „maman” ?

GOGU : Ea, nu... Ea-l numa' proastă...

LIZICA : Nici Grigore nu cred c-are ceva special cu tine...

GOGU : Vrea să mă omoare !

LIZICA : Doar dac-o fi neapărat nevoie...

Trebuie să-l înțelegi și tu : vrea să facă și el ceva în viață... Are nevoie de-o trambulină...

GOGU : Și eu ce să fac ? (Se adună de pe jos ; se așază pe un scaun.)

MIOARA (reintră) : Ce om drăguț ! Ce manierat ! (Lizicăi.) Așa un bărbat să fi... (O oprește privirea lui Grigore.)

GRIGORE : Să fi, ce ?

MIOARA : Așa un bărbat... să fi găsit eu, la vremea mea !

GRIGORE : Cocoloană, să nu-ncerci să-mi umbli mie cu cioara vopsită.

MIOARA : Grigoraș, eu, care...

GRIGORE (îi întoarce spatele ; lui Gogu) : Crezi c-o să meargă ?... Cînd ai să-nțelegi ce vreau să fac pentru tine, ai să-mi săruți mîinile !

GOGU : Grigoraș... bălatule... cu...

GRIGORE (cu multă căldură, cu afecțiune sinceră) : Spune, tată !

GOGU : Eu...

LIZICA : Vrea să spună c-o să-și dea toată silința, ș-o să facă tot ce poate...

MIOARA : Firicel ? !

LIZICA : De miine-ncepe antrenamentele.

GRIGORE : Nea Gogule, asta ai vrut să spui ? ! (*Gogu, cu ochii în lacrimi, aprobă din cap. Grigore îl ia în brațe ca pe un fulg, îl sărută pe amindoi obrazii*) : Să-mi trăiești, tată socrului ! (*Îl lasă să cadă.*)

MIOARA : Firicel, Firicel, cît singe rău a trebuit tu să ne faci !

GRIGORE : Las-acu', lasă — hai, sărută-l și tu (*Îi face rînt lui Gogu, care se*

oprește în brațele Mioarei ; femeia îl sărută „cu pasiune”.)

MIOARA : Nemernicule !

GRIGORE : Ei, ne așezăm la masă, sau ce dracu' ? ! (*Se și așază.*)

MIOARA (*trece în bucătărie*) : Ce zi, Doamne, ce zi !

LIZICA : Hai, tată, la masă. (*Îl conduce pe Gogu la masă, trage un scaun, îl așază ; se așază și ea.*)

MIOARA (*din bucătărie*) : Stați !!!

GRIGORE (*sare speriat, se înecă cu gura plină*) : Ce s-a-ntîmplat ? !

MIOARA (*dă buzna în cameră*) : N-avem sucuri ! Și nici elistir !

(*Stop-cadru cu cei patru.*)

CORTINA

PARTEA a II-a

Cîtva timp mai tirziu, în același loc.

Pe bufet, cîteva vrafuri de dosare pline ; alături, unul gol. Lîngă vitrina cu trofee, pe perete, două-trei numere dintr-un ziar, cu un articolăș incercuit puternic cu roșu. Pe ziare, prinse cu pioneze, cîteva fotografii mari, pe care le recunoaștem ca fiind cele făcute de Ziarist cu ocazia vizitei. Cîteva haltere de diferite greutăți și o coardă de sărituri sînt depuse undeva la vedere.

Lizica, platinată, proaspăt coafată, cu o ceașcă de cafea alături, cu o țigară Kent în gură (pachetul e pe masă), își termină de vopsit unghiile.

Ușa de la baie este întredeschisă ; se aude zgomotul unui aparat electric.

GRIGORE (*din baie*) : Cît e ceasu' ?

LIZICA : ...Și juma'.

GRIGORE : Ar fi timpu' să sosească.

LIZICA : Mda !... Tu ce faci acolo ?

GRIGORE : Acu' sînt gata... Nu mai e briantină ?

LIZICA : Habar n-am... Vezi și tu p-a-colo...

GRIGORE : Ai deschis telefonu' ?

LIZICA : La fără un sfert, nu ?

(*Grigore intră în cameră, cu foenul în mînă, cu părul proaspăt spălat, frumos pomădat. Și Grigore și Lizica sînt îmbrăcați în treninguri noi, impecabile, pe spatele căroră, cu litere mari, e scris același lucru : Gogu Pamfil.*)

GRIGORE : Tot n-ai terminat ?

LIZICA : Două degete...

GRIGORE : Noroc că n-ai decît zece...

LIZICA : Domnu' are ceva de zis ?... (*Grigore trece în camera lor, lasă foenul, revine. Ia o țigară din pachetul de pe masă.*) Tu din principiu nu fumezi

decît țigări străine ? (*Grigore aruncă cu un gest indiferent țigara pe masă, deschide bufetul și scoate un cartuș, din care ia un pachet. Își aprinde o țigară și suflă fumul, ostentativ, spre Lizica.*) Nu lă pe studentu' cu mine...

GRIGORE (*ride, vine și o sărută*) : Ai făcut o gură...

LIZICA (*total indiferentă*) : Dacă nu-ți convine...

(*Sună la ușă. Cei doi se privesc mirați.*)

GRIGORE : Nu-s ei !

LIZICA : Bine-nțeleș, doar nu vin prin față...

GRIGORE : Dă-o-n paștele mă-si de viață, c-am scris mare pe ușă : „Audiențe între 3 și 4 $\frac{1}{2}$ ”...

(*Apelul se repetă.*)

LIZICA : Nu deschide.

GRIGORE : Bine-nțeleș că nu deschid, da' sînt curios cine poate fi, oamenii șliu că nu se mai intră grămadă !

(*Deschide ușa de la vestibul și iese pe virfură, îl auzim deschizând și ușa de la intrare. Afară.*) Ce vrei, mă, iară?
MECANICUL DE LA TELEFOANE (*de afară*): Să trăiți, dom'Grigore! (*Dă buzna în cameră un tânăr în jur de 20 de ani, cu o geantă mare de piele agățată pe umăr.*) Săru' mina, doamnă Lizica.

LIZICA: Bonjour.

GRIGORE: Ce-i cu tine?

MECANICUL: Am venit să-l schimb!

GRIGORE: Ce să schimbi?!

MECANICUL: Aparatul!

GRIGORE: De ce să-l schimbi?!

MECANICUL: E cu defect, nu-i bun!

LIZICA: E bun, da' e închis: pîn' la trei, nu-i dăm drumu'.

MECANICUL: Știu, nu d-asta vorbesc.

GRIGORE: Acu' trei zile l-ai schimbat!

MECANICUL: E cu defect, dom' Grigore, ce naiba!

(*Desface geanta și scoate o cutie, pe care o depune marelui pe masă. Așteaptă reacția celor doi.*)

LIZICA: ...Hocus... pocus...

MECANICUL: Preparatus! (*Deschide cutia și scoate un aparat nou, ultimul tip, cu butoane în loc de disc.*) Ultimul răcnet! (*Grigore fluieră admirativ. Examinează încintat aparatul.*) Ce spui, dom'le?!... Și, merge?

MECANICUL: Că nu l-oi fi luat de la „Romarta copiilor”...

LIZICA: Sper că nu l-ai zulit de pe undeva...

MECANICUL: Se poate, doamna Lizica, tocma' dumneavoastră...

LIZICA: Mai glumim și noi, c-ești copil? (*Îi împinge ceașca de cafea din care a băut ea.*) Hai, ia o gură...

MECANICUL: Lăsați...

LIZICA: O guriță — că meriți...

MECANICUL: Doamna Lizica...

LIZICA: Hai, că ești dulce... (*Mecanicul ridică ceașca, îl tremură mina, încearcă probabil să descopere eventuale urme de buze, rotește ceașca în mână.*) Doamne, ce poamă-mi ești... (*Băiatul duce ceașca la gură și, cu ochii la femete, ia o sorbitură.*) Și-ncă una...

MECANICUL (*topit*): Săru' mina.

LIZICA: Ia ș-o țigară.

MECANICUL (*iși aprinde o țigară*): Săru' mina.

LIZICA: Și spui că-l montezi?

MECANICUL: În două minute-i gata. (*Îi cere lui Grigore aparatul.*) Dom' Grigore... (*Între timp, însă, Grigore l-a examinat pe toate părțile, a apăsător pe butoane etc.*)

GRIGORE (*i-l întinde*): Rablă: nu face două parale! Nu-i merg butoanele!

MECANICUL (*apasă pe butoane*): Ce i-ai făcut, dom'le?!

GRIGORE: Păi, ce i-am făcut?!

MECANICUL: Păi, cum, ce i-ai făcut?!

L-ai dat gata! L-am adus nou, și uite-l... (*Întinde aparatul cu un gest neputincios.*)

GRIGORE: De rablă ce e! Apeși de două ori și...

MECANICUL: E prototip, dom'le, e prototip — cu asta nu se sparg nuci!

GRIGORE: Fac ceva pe prototipu' tău: nu vezi că te lasă-n pană cînd e discuția mai importantă?!

MECANICUL (*împachetează aparatul*): Era de la expoziție.

GRIGORE: Și te mai miri! Alea-s făcute așa, de sanchi, să le vadă lumea...

LIZICA: Aveai parcă ș-un memoriu... (*Mecanicul aprobă, neșăjit, din cap.*) Butelie?

MECANICUL: Motocicleta pentru taică-miu, că-i fără picioare.

LIZICA: Dă-l incoa'. (*Mecanicul scoate din geantă și îi dă câteva foi prinse cu o agrafă.*) M-ocup eu.

MECANICUL: Săru' mina... Săru' mina, doamnă Lizica.

(*Vine și îi sărută ambele mîini.*)

LIZICA (*ferindu-și unghilele*): Să nu te mînjești...

GRIGORE: Hai, roiu, și fă rost d-un aparat ca lumea.

MECANICUL: Mi-ați omorît bunătate de prototip... (*Iese, urmat de Grigore, care revine imediat.*)

GRIGORE: Cam dai ochișorii peste cap, îngeraș...

LIZICA (*stringe sticluga și pensula de unghii*): Nu fi mitocan! (*Le duce în camera ei; revine imediat.*) Fără un sfert, dă drumu' la telefon. (*Grigore deschide telefonul. În aceeași clipă, aparatul începe să sune. Grigore numără 1-2-3-4-5 apeluri, apoi îl face semn Lizicăi să ridice receptorul. În aparat.*) Casa Gogu Pamfil!... Maestrul nu-i acasă, cine-l caută?... (*Acoperă receptorul.*) Televiziunea... (*Din nou în aparat.*) ...În ce problemă?... Da... Da... da... Eu sint maseza!

GRIGORE: Maseora!

LIZICA: Maseora... Ma... Eu sint cu frecțiile!... Vă fac imediat legătura cu cineva...

GRIGORE (*ii suflă*): Mai competent!

LIZICA: Mai competent. Da, bună ziua. (*Îi dă telefonul lui Grigore.*) — „Competentule”!

GRIGORE (*foarte alert*): Alo! Noroc, tovarășu'... Da... Eu sint antrenorul și secretarul de presă... Secretarul de presă — nu cunoașteți expresia?... Nu, mi s-a părut că vă era ceva neclar... E în pădure acum... Păduricea din

apropiere, în care alegă să înfiereze zi... Un interviu?... În principiu, cred că se poate... La cine v-ați gândit?... Tovarășul Păunescu nu-i liber?... Po-etu', care altul?... Bine, eu vă notez numărul și vă sun după ce vorbesc cu maestrul. Doctor?... (Notează pe o foaie lipită de telefon.) Doctor Sava: 33.47.10, interior 1542... Noroc, tovarășul! (Inchide.) Așteaptă tu mult și bine...

LIZICA : Nu-i bun ?

GRIGORE : Cine dracu' se uită la „Omul și sănătatea”?! Nu mincați, nu beți, nu... asta-i emisiune ? (Sună la ușa de serviciu : două semnale lungi, două scurte, din nou două lungi.) De câte ori pleacă, pină-l văd din nou în casă, stau cu inima-n gît...

LIZICA : Că nu-ți inchipui c-o să-ți l ră-pească cineva...

GRIGORE (se duce în bucătărie și deschide) : Cu nea Gogu, te poți aștepta la orice... (Din bucătărie.) Nu vă mai vine să dați p-acasă ?!

(Intră Grigore, Gogu și Mioara. Gogu, mai prosper ca oricînd, cu cîteva kilograme în plus, într-un costum de croială modernă, cravată, poartă în sfîrșit pantofi : o mustață „a la Tiriac” îi completează noua expresie. Mioara, ca și Grigore și Lizica, în treningul cu inscripția pe spate. În plus, cară și un sac de sport, plin virf, pe care îl azvirle într-un colț.)

MIOARA (așezîndu-se, topită) : Da' pot să-l aduc acasă ?! Să tot umble, să tot umble — ar bate străzile de dimineață pînă seara...

GOGU (complet alt om ; cu aerul și tonul adecvat ținutei) : Dacă pină la vîrsta ta n-ai aflat că „viață” și „mișcare” sînt unul și același lucru, atunci crede-mă : ai trăit de pomană ! (Lizicăi.) Arăți superb !

LIZICA : Pusi ! Și cumpărăturile ?

MIOARA (se scotocește prin buzunare, pune o hîrtie pe masă) : Tot ce-ați comandat.

LIZICA : Fructe ?

MIOARA : Banane și portocale.

LIZICA : Și n-ați adus o banană, și voi ?!

MIOARA (semn spre Gogu) : Înțelege-te cu el !

LIZICA : Papa ?!

MIOARA : Că nu, că să ni le trimită ăia acasă, dacă tot vor să facă pe galantonii...

GOGU (ia hîrtia cu cumpărăturile și o bagă în buzunar) : De, vor să aibă „relații” — costă... Au de unde... Cine a mai sunat ? (Privește hîrtia lipită de telefon.) Doctorul Sava ?

GRIGORE : Televiziune, dar neinteresant.

GOGU : Nu te mai obosi de pomană : notează doar ce crezi că merită.

LIZICA : Și pe unde-ați fost ?

MIOARA (și-a scos basteții din picioare) : Nu-mi mai adu aminte, că mor ! Și numai prin locuri aglomerate, prin magazine — iese dintr-o prăvălie, intră-n alta : n-ai o bancă pe care să te așezi...

GOGU : Nu înțelege nimic ! (Mioarei, cu răbdare.) Cum vrei să te cunoască lumea ? Cum vrei să devii popular ?

GRIGORE (Mioarei) : Are dreptate.

MIOARA : Nu e om care să-l întrebe cît e ceasu' și să nu se-ntindă cu el la vorbă preț d-o oră !

LIZICA : Și, ce discută ? Ce-ai, tată, să le tot spui ?

MIOARA : Bate cîmpii ! Cum deschide-gura, cum toarnă o gogoasă : că ce-mulț se antrenează el, și cum tot timpul aleargă, și cum s-a topit ca un fir, c-alîmă hainele pe el ca de pomană, și cum n-a mai pus pline-n gură, de-i-a uitat și gustu'...

LIZICA : O să ajungi să-ți plîngă oamenii de milă !

GRIGORE : Da' cine-l crede ?!

MIOARA : Îl cred, dom'le, îl cred, că parc-ar fi orbi : crapă hainele pe el de cît s-a umflat, în timp ce bate cîmpii mai scoate și înfulecă și cite-un sandviș, din sacu' „de antrenament” — și ăia stau și îi plîng de milă, și-i cer și autografe !

GOGU : Crede și nu cerceta — cunoști vorbele astea ?

MIOARA : Pe cuvîntu' meu, dac-ați auzi, ce spune...

GOGU : Nu ce spun eu e important, ce vor ei să-mi spună contează !

GRIGORE : Bine-nțeles !

GOGU : Și voi copii, ce-ați mai făcut ?

GRIGORE : Dosare ! (Arată teancul de pe bufet.)

LIZICA : A cui a fost ideea ?

GRIGORE : A ta, recunosc.

GOGU (vine și citește etichetele) : Butelii... Case... Buletine de București... Creșe... Mașină... Excursii în străinătate... Pensii... Medicamente... Locuri de veci... Locuri la mare... Ați făcut o treabă bună. Bravo !

GRIGORE : Să vadă oamenii că ne ocupăm, că sîntem alături de ei...

GOGU : Grigoraș, excelent, ce mai vorbă ! (Semn spre dosare.) Astea-s cele rezolvate ?

(Moment de stupefacție.)

LIZICA („copil cuminte”) : Tăticu', vrei tu să fii atît de bun să repeți, te rog frumos, întrebarea ?

GOGU : Dosarele sînt cu hîrtii rezolvate, sau doar în curs de rezolvare ?

GRIGORE (*incepe primul să ridă*) : Doar în curs, nea Gogule... Pentru moment, „doar” în curs... Excelent, excelent !

MIOARA (*ii cade și ei fisa*) : Aa !... Bună... bună ! Bravo, Firicel !... (*Ride și ea.*)

LIZICA (*singura mai detașată*) : Ar trebui, poate, scris p-o bucată de carton, deasupra : „Doar în curs de rezolvare”...

GOGU : Dar ar trebui, într-un alt colț, să punem dosarele cu hîrțiile rezolvate.

GRIGORE : Care „hîrții rezolvate” ?

GOGU : Alea pe care le-am rezolvat.

LIZICA (*Mioarei*) : Ați băut ceva-n oraș ? !

GRIGORE : Nea Gogule, din cîte știu eu...

GOGU : Nu-i bine ! Nu-i bine deloc, drăguță. Pentru că oamenii speră cît speră, dar apoi li se face lehamite, și înțeleg că și-ai bătuț joc de ei — și, atunci, chiar nu-i de bine.

MIOARA : Aoleu ! Apucă-te atunci și le rezolvă, ce mai stai ? !

GOGU : Eu ? !

MIOARA : Da' cine ? !

GOGU (*semn spre Grigore*) : El. Eu n-am timp : mă antrenez !

GRIGORE : Uite ce e...

(*Sună telefonul.*)

MIOARA (*ridică receptorul cu o mișcare repezită*) : Alo !

GRIGORE (*ii smulge aparatul din mînă ; cu o voce pozată*) : Casa maestrului Pamfil... Bună ziua... Cine întrebă, vă rog ?

GOGU : Cine e ?

GRIGORE (*gest : neinteresant*) : O școală... (*In aparat.*) Da, numai că maestrul nu e acasă... Nu știu, are un antrenament mai lung azi... O întîlnire cu elevii ?

GOGU : Dă-mi-l mie.

GRIGORE : Timp pierdut ! (*Gogu pune mîna pe receptor.*) Stați că sună la ușă, poate-i dumnealui... (*Îi dă receptorul.*)

GOGU (*în telefon*) : Da, bună ziua.... Da... da... Cu mare plăcere.

GRIGORE : Uite la el : face pe erou'...

GOGU : În ce zi și la ce oră ?... Foarte bine... Nu, ilegalist n-am fost. Dar de ce ?... Îmi pare rău. Eu vin pentru întîlnirea cu „șoimii patriei”, și primirea în pionierat o faceți cu altcineva, altă dată... Dați-mi adresa... (*Scrie pe hîrtia lipită de aparat.*) Perfect, pe vineri... N-aveți pentru ce. Bună ziua.

GRIGORE : Să le duci și turtă dulce...

GOGU : Nu înțelegi nimic și vorbești ca un prost. Copiii or să fie cu părinții ;

profesorii, ca să se vadă că au activitate obștească, or să renunțe și ei la vreo ziar, și uite așa...

MIOARA : Are dreptate ! Aici are el dreptate...

GRIGORE : Mă rog...

GOGU : Sigur că am dreptate. (*Lui Grigore*) De miine, însă, apucă-te de lucru. (*Semn spre dosare.*) Ia legătura cu instituțiile, cu ministerele, cere audiențe..

MIOARA : Vrei să-l lege ? !

LIZICA : Sau, mai curînd, să-l interneze...

GOGU : De ce ? ! Doar nu cere nimic pentru el — vorbește în numele poporului ! (*Sună la ușă.*) I-auzi-i...

MIOARA : Cît e ceasul, dragă ?

LIZICA : Fără două minute.

MIOARA : La alimentara știu să stea la coadă, aici, însă, dau buzna ! (*Sună telefonul. Mioara întinde mina.*)

GRIGORE : Lasă...

(*Mioara renunță ; ridică Lizica.*)

LIZICA : Casa Gogu Pamfil !... Bună ziua... Cine-l caută ?... Bine, dar în ce problemă ?... Tovarășa, asta nu-i o treabă care se poate rezolva telefonic...

GRIGORE (*ii suflă*) : Memoriu !

LIZICA : Faceți dumneavoastră un memoriu și vă prezentați cu el personal... Ce taxă ? !... Nici o taxă, tovarășa. Asta-i o activitate pe care maestrul Pamfil o face așa...

GRIGORE (*ii suflă*) : Din proprie inițiativă !

LIZICA : Din toată inima, fără nici un fel de taxe ! Vă așteptăm. Bună ziua. (*Inchide.*) Nu-mi mai sufla, că înădescur și singură !... Mai mult mă-ncurci.

GRIGORE : Aici e vorba de-un limbaj stas — nu-l respecti, nu te ia nimeni în serios !

MIOARA : Nu i-ai spus orele cîm' poa'să vină !

LIZICA : Foarte bine, o să mai facă un drum !

(*Sună din nou la ușă ; apeluri mai insistente.*)

GOGU : Ei, eu zic să-i dăm drumul.

MIOARA : Azi cine-i de serviciu ?

LIZICA : Ca totdeauna, cine-ntrebă.

MIOARA : Ba pardon : Grigore !

GOGU : Nu vă mai certați, că scot graficul. (*Duce mina la buzunar.*)

GRIGORE : Lasă, dom'le, că fac eu, și gata. Deschid ?

GOGU : Ce mai întrebi ?

(*La ușă sună din nou ; Grigore se duce și deschide.*)

GRIGORE (*în vestibul*) : Măi, oameni buni, măi, oameni buni, nu scoateți sufletul din noi...

VOCI (în vestibul) : Noroc !... Să trăiți !...
Nea Grigore, ați început să furați din program ? !... Acum de ce ești măgar și te bagi-nainte ? ! etc.

GRIGORE (revine în cameră) : Încet, încet — că vă rezolvăm pe toți ! (Închide ușa spre vestibul, în care se deschide acum un ghișeu, cu oblon, cu o teighea, cu suport de scris — mă rog, același ghișeu ca la orice instituție care se respectă. Își trage alături un scaun înalt, special comandat să ajungă la ghișeu.) Cine-i primu' ?

VOCI (afară) : Dom'le, nu te-mpinge, că eu nu știu multe... Am fost aici, domne, am fost aici : cit m-am dus după țigări... Te-a văzut cineva ? !... Cum să mă vadă dacă eu am fost primu' ?... Ei, dacă nu te-a văzut, respectă rîndu'.

GRIGORE (se scotocește în buzunare, în timpul disputei de afară.) Lizico, nu mai am poze !

LIZICA : Aveai o sută ! (Îi aduce un teanc de fotografii. Înainte însă i le arată lui Gogu, mișcare care ne permite să-l recunoaștem pe eroul nostru în imagine.) N-ai impresia c-ai ceva din Robert Redford ?

GRIGORE (se uită la fotografii) : Nu-s semnate ! Nea Gogule ! (I le pune în mînd.)

GOGU (scoate un pix) : „Cu stimă, Gogu” ?

LIZICA : 50 — cu stimă, 50 — cu drag.

(Gogu semnează fotografiile.)

MIOARA (Lizicăi) : Pst !

GRIGORE (la ghișeu) : Tovarăși, ați aflat cine-i primu' ?

LIZICA (Mioarei) : Ce e, dragă ?

MIOARA (încet) : A manglit banii ! (Semn spre Grigore.)

LIZICA : Ce bani ? !

MIOARA : Banii de poze ! Pe o sută de bucăți trebuia să dea trei sute de lei ? ! Trebuia. N-a dat decât o sută douăzeci !

LIZICA : Găinar !

MIOARA : Găinar — găinar, da' să dea banii, că cu mine nu-i merge !

(Paralel cu discuția celor două, Grigore, la ghișeu.)

GRIGORE : Vă stau la dispoziție.

BĂRBATUL I : Eu vreau să vorbesc cu nea Gogu.

GRIGORE : Vorbiți cu mine, e același lucru.

BĂRBATUL I : Pentru dumneata o fi, dar eu cu el vreau să vorbesc !

GRIGORE : Acu' nu se poate.

BĂRBATUL I : Pen' ce ?

GRIGORE : Pentru că abia a venit de la antrenament și-și trage și el sufletu', ca tot omu'.

BĂRBATUL I : Foarte bine — aștept.

GRIGORE : Vă asigur că eu îi transmit tot ce-mi spuneți.

BĂRBATUL I : Băiete, eu am venit tocma' de la Slătioara să vorbesc cu Gogu Pamfil, nu să-i transmiteți dumneata...

GRIGORE : Mă rog, cum vreți...

BĂRBATUL I : Păi, așa vreau : că, dacă-i democrație, democrație să fie !

GRIGORE : Aici aveți dreptate.

BĂRBATUL I : Mai mă preumblu eu și revin.

GRIGORE : Pină-n 4^{1/2}.

BĂRBATUL I : N-ai grijă.

(Grigore continuă audiențele, fără să mai distingem clar replicile schimbate cu solicitanții.)

GOGU (despre Bărbatul I) : Asta, se vede că nu se are bine cu Dinu Săraru...

LIZICA : De ce crezi ?

GOGU : Se ducea la el și-și rezolva treaba în doi timpi și trei mișcări...

MIOARA : Da' de unde știi tu că... Săraru ăsta-i din Slătioara ?

GOGU : Măi, femeie, măi, mai citește și tu ceva !

GRIGORE : Nea Gogule ! (Îi face semn să-i dea fotografiile ; Gogu i le dă. Grigore continuă dialogul la ghișeu, arătînd solicitantului fotografiile.)

MIOARA (cu ochii pe el) : Unde-i borcanu' ?

LIZICA : În bucătărie.

MIOARA : Adu-l !

LIZICA : Mi-e lene. (Mioara se precipită în bucătărie, de unde revine cu un borcan mare, închis și transformat într-un fel de pușculiță. Așteaptă să vadă cite fotografii vinde Grigore. Lizica lui Gogu.) Bei o cafea ?

GOGU : Da.

(Lizica trece în bucătărie. Grigore vinde trei fotografii.)

GRIGORE : 9 lei. (Primește o hirtie de zece.) Îmi pare rău, n-aveți mărunt ?

BĂRBATUL II : Ei, pentru un leu ?

GRIGORE : Vai de mine, dar nu se poate ! (Se scotocește, găsește o monedă, o dă. Vrea să bage bancnota în buzunar. Mioara se repede cu borcanul.)

MIOARA : Aici !

GRIGORE (îi ia sticla din mîndă, bagă banii și pune sticla lingă el. Celui de la ghișeu) : O clipă, cred că vine și maestru'... Nea Gogule, uite un tovarăș care a venit cu o problemă la dumneata și care ar vrea să-l ajuti.

GOGU (ațipise) : Foarte bine, foarte bine — să facă un memoriu.

BĂRBATUL II : Am făcut ! Am pus pe hirtie tot ce s-a întîmplat !

GOGU : Foarte bine, foarte bine — se rezolvă. (*Vine la ghișeu, dă mina cu cel de afară.*) Noroc, tovarășu' !

BĂRBATUL II : Să ne trăiești, nea Gogule ! Să ne trăiești și să știi că ne punem mari speranțe în dumneata !

GOGU : Foarte bine, foarte bine... (*Oblonul ghișeului, care se deplasează transversal, este tras doar pînă la jumătate ; cei de afară nu văd mai nimic în interiorul camerei. Dînd mina cu cel de afară va face tot posibilul să vadă cît de cît cu cine vorbește și, deci, va încerca să deschidă mai mult ghișeul, mișcare implicată din interior de Grigore. Gogu, revenind la scaunul lui.*) Mulți amărîți mai sînt și pe lumea asta... Și, și mai mulți proști...

MIOARA : Acu' de ce vorbești așa ? Oamenii au încredere-n tine și tu-i faci de proști și de amărîți ! (*Lizicăi, care a intrat cu două cești de cafea ; una i-o dă lui Gogu.*) Îl auzi cum vorbește ?

GOGU (*fără să-i mai dea importanță ; Lizicăi*) : Și să mutați audiențele la altă oră, că-mi stricați tot somnul de după-masă.

GRIGORE : Nea Gogule !

GOGU : Altul ? !

GRIGORE : A lăsat memoriu, a cumpărat fotografii...

GOGU (*vine la ghișeu, dă mina cu cel de afară*) : Se rezolvă, se rezolvă — săptămîna viitoare veniți după răspuns.

MIOARA : Mă, Firicel, uite, mă uit eu la tine, ce frumos știi tu să vorbești, și mă gîndesc că dacă n-ai fi ars gazu' o viață-ntreagă, ai fi ajuns și tu mare ștab, ceva...

LIZICA : De, n-a avut pile...

MIOARA : Și tu ai dreptate, c-azi, fără o pilă, ești ca și mort...

GRIGORE (*închide ghișeul ; lui Gogu*) : Ascultă, asta ce-a mai fost ? !

GOGU : Despre ce e vorba ?

GRIGORE (*spre cele două femei*) : Voi ați auzit ce i-a spus ăstula ? ! (*Semn spre ghișeu.*)

MIOARA : Ce i-a spus ? !

GOGU : Ce i-am spus, măi ? !

GRIGORE : „Se rezolvă, se rezolvă”...

MIOARA : Pîn' aici e foarte bine : e conform stas-ului, nu ?

GRIGORE : „Săptămîna viitoare, veniți după răspuns !”

MIOARA (*Lizicăi*) : Adică, ce nu-i place ? A vorbit foarte frumos...

LIZICA : Bine-nțeles. Și dacă ai să fii tu de serviciu săptămîna viitoare, o să-ți placă și mai mult...

MIOARA : De ce ?

GRIGORE : De ce ? ! De ce ? ! Pentru că ăsta vine peste o săptămîină, să-i spunem ce-am rezolvat ! Te ocupi dumneata ? !

MIOARA : Eu ? !

GOGU : Grigoraș, băiatule, tu trebuie să te ocupi...

GRIGORE : Ce face ? ! !

GOGU : Păi, da — tu ești cel mai deștept dintre noi, cel mai bun de gură, cel mai talentat...

GRIGORE : La ghișeu ! Unde-i de tras !

E timpul să-ncepi și mata să faci ceva...

GOGU : Eu m-antrenez...

(*Se aud ciocănituri în ghișeu și voci : „Nea Gogule !”.*)

GRIGORE : Uite, cu mine...

LIZICA : V-aud cei d-afară și poate vă iau cu huo...

MIOARA : Aoleu ! Ce, vi s-a urît cu binele ? !

GRIGORE (*Lizicăi*) : Hai, mai treci și tu !

LIZICA (*total impasibilă, ca și pînă acum*) : Unde ?

(*Ciocănituri mai insistente, apeluri : „Nea Gogule !”.*)

MIOARA : Lizico !

LIZICA (*iși aprinde o țigară*) : E ziua lui...

MIOARA : Grigoraș, deschide, dom'le, prăvălia !

(*Grigore ia țigara din gura Lizicăi.*)

LIZICA : Greu cu munca, nu ? Greu... (*Iși aprinde altă țigară. Din nou ciocănituri ; Grigore deschide ghișeul.*)

GRIGORE : Ce vrei, domne ? ! De ce bați ? !

BĂRBATUL III : Unde-i nea Gogu ? !

GRIGORE : Ce te privește pe dumneata ? !

BĂRBATUL III : Mă privește. Cheamă-l încoa' ! (*Urlă.*) Nea Gogule ! !

MIOARA (*înfricoșată*) : Un nebun !

GRIGORE : Ce urli, mă ? ! Ce urli, C-ești pe cîmp ? ! Tovarăși ! Cum tolerați așa ceva ? !

LIZICA (*se scoală, se duce la ghișeu*) : Ia să-l văd și eu p-ăsta... Da, se pare că știe ce vrea...

BĂRBATUL III : Nea Gogule ! ! (*Impinge cu putere oblonul pînă la capăt și își bagă capul pe ferestruică.*)

GRIGORE : Huliganule ! Chem Miștia !

(*Se aude rumoare afară.*)

BĂRBATUL III (*îl vede pe Gogu pe scaun*) : Ce faci, bă ? ! De cînd te caut ? ! (*Intinde mina, deschide ușa în-cuiată pe dinăuntru și se precipită în cameră. Grigore încearcă să-l dea afară, dar este azvîrlit ca o muscă. Bărbatul III pare să aibă o forță cu totul ieșită din comun. Mioara țipă ; Grigore cere celor de afară să anuțe imediat*)

- Miliția ; Bărbatul III *se repede la Gogu, îl ia în brațe...*)
- MIOARA : Îl omoară ! (...și îl sărută pe amândoi obrații.) Săriți ! Nebunu' !
- GRIGORE (*se repede în bucătărie*) : Stai, nenicule, că te-nvăț eu minte !
- BĂRBATUL III (*lui Gogu, ținându-l în brațe*) : Bă ! Ce faci, bă ? !
- GOGU (*nu l-a văzut, cu siguranță, de mulți ani*) : Fane ?
- BĂRBATUL III : Păi cine, bă ? ! (*Îi trage o palmă prietenească peste spate, care îl îndoaie pe Gogu.*) Fane, cine altu' ? !
- MIOARA : Lizico ! fă-i ceva !
- LIZICA : Imediat... (*Nu schițează măcar o mișcare.*)
- (*Grigore revine cu un făcăleț în mână.*)
- BĂRBATUL III (*Mioarei*) : Ce țipi, fă, nu mă mai cunoști ? !
- GRIGORE (*ridică făcălețul, gata de atac*) : Ieși, că-ți crăp capu' !
- LIZICA : N-ai auzit, dragule, că-s prieteni ?
- GRIGORE : Cine ? !
- BĂRBATUL III : „Cine ?“ Eu, cu mă-ta...
- GRIGORE : Nu te lega de mama, că nu știu ce-ți fac...
- GOGU : E Fane Stup.
- BĂRBATUL III : Barosu' ! (*Își încordează mîna ; Lizicăi.*) Pune mîna aici !
- LIZICA : Ce spui, tu ?
- BĂRBATUL III (*lui Gogu*) : E a ta ? (*Gogu aprobă din cap. Bărbatul III vine lângă ea.*) Pune, mînzoaico, mîna aici !
- LIZICA (*îi pipăie brațul ; fluieră, sincer admirativ. Lui Grigore*) : Nu vrei să-ncerci ?
- BĂRBATUL III (*își arată pumnul strîns*) : Cînd dădeam unu' d'ăsta... Ei, ce crezi că se-ntîmpla ?
- LIZICA : Moarte.
- BĂRBATUL III : Îmi plăci : ești deșteaptă.
- MIOARA (*s-a dat lângă Gogu ; incet*) : Nu-i periculos ?
- BĂRBATUL III (*fără s-o audă*) : 572 meciuri — 406 victorii !
- GRIGORE : Cam puține...
- BĂRBATUL III (*cu dispreț*) : Fugeau. N-apucam să pun laba pe ei... Da' dinăștia 400, doar v'o cîțiva s-au mai sculat... (*Se întoarce spre Gogu.*) Mint ? !
- GOGU : Așa e cum spui.
- BĂRBATUL III (*Mioarei*) : „Săriți, nebunu'“ — ă ? ! Parc' așa ziceai...
- MIOARA (*pierdută*) : Cînd te-am văzut cum te repezi la el — (*semn spre Gogu*) — ziceam că-mi dau drumu' pe mine...
- BĂRBATUL III : Da, au mai fost cazuri... (*Își trage un scaun ; se așază.*)
- GRIGORE : Dar de ce nu v-așezați ? Luati loc, vă rog...
- LIZICA : Poate ți s-a făcut să mă lași văduvă...
- BĂRBATUL III (*lui Grigore*) : Mucles ! (*Lui Gogu.*) Ai cafea ?
- GOGU : Este.
- BĂRBATUL III (*lui Grigore*) : Fă o cafea !
- GRIGORE : Aud ? !
- BĂRBATUL III (*se ridică*) : Greu de cap ești, bă...
- GRIGORE (*fals detașat*) : Mai bea cineva ? (*Nu așteaptă răspunsul, trece în bucătărie.*)
- MIOARA (*lui Grigore*) : Ș-o țuică ! (*Musafirului.*) Bei o țuică ?
- BĂRBATUL III : Și două... S-aducă sticla.
- GOGU (*Mioarei*) : Du-te tu.
- (*Se aud ciocănituri la ghișeu. Voci : „Nea Gogule“, „Ce faci, dom'le ?“, „Ați început și voi cu d-astea ?“*)
- BĂRBATUL III (*reflex, așteaptă doar încuviințarea*) : Fac ordine ?
- (*Lizica se duce și deschide oblonul ; continuă ea „munca“ începută de Grigore : stă de vorbă cu oamenii, primește memorii, vinde fotografii. Nu auzim mare lucru, din cînd în cînd cite o frîntură de frază.*)
- BĂRBATUL III (*despre ghișeu*) : Bună treabă...
- GOGU : Oameni necăjiți. Și tu ?
- BĂRBATUL III : Am nevoie de tine.
- GOGU : Ce faci ?
- BĂRBATUL III : Aia e, că nu mai fac nimic.
- GOGU : Și, pînă acum ? Nu te-am văzut de un car de ani...
- BĂRBATUL III : N-adoce, domn'e, țuica aia ?
- GOGU : Mioara !
- MIOARA (*din bucătărie*) : Am venit. (*Aduce pe o tavă ceașca de cafea, o carafă mică cu țuică, o farfurie cu citeva sandvișuri.*) Mă gîndeam să nu fie pe stomacu' gol...
- BĂRBATUL III : Gîndești bine. (*Își umple paharul și-l dă, dintr-o mișcare, peste cap.*) Noroc ! (*Își toarnă din nou. Lui Gogu.*) Tu n-ai pahar ?
- GOGU : Nu beau.
- BĂRBATUL III : Nu bei ? ! ?
- MIOARA : Duce viață sportivă !
- BĂRBATUL III (*rămîne stupefiat, cu paharul plin în aer*) : ...Bine... Foarte bine... (*Golește și al doilea pahar. Tăcere mai lungă.*)
- GOGU : ...Spuneai că...
- BĂRBATUL III : Treburi bărbătești...
- MIOARA (*se scoală, jignită, și se îndreaptă spre bucătărie. Îi iese în cale Grigore, care intra cu o ceașcă de cafea în mîna*) : Au secrete, domnii ! (*Intră în bucătărie și trîntește ușa.*)
- GRIGORE : Nu insistați : pe mine vă rog să mă scuzați... (*Intră în cealaltă cameră.*)

BĂRBATUL III : Timpit ! (Se uită în jur, ca să se asigure că nu-l mai aude nimeni.) ...M-au trecut pe linie moartă.

GOGU : Adică ?

BĂRBATUL III (se bate cu două degete pe umăr) : Trei !

GOGU : Tu ? !

BĂRBATUL III : Da' cum ? !

GOGU : Stele ?

BĂRBATUL III : Macaroane...

GOGU : Și ?

BĂRBATUL III (fluieră scurt) : Șutu'...

GOGU : Te-au dat afară ? !

BĂRBATUL III : Patruțele de circulație la mucoși ! Pionierii și șoimii patriei ! Dumnezeii ei de viață... (Își toarnă și bea un pahar de țuică ; il îmbie și pe Gogu ; Gogu aprobă din cap ; Bărbatul III umple paharul ochi.) Ce dracu', dom'le, c-o viață are omu'...

(Gogu ia paharul și bea. Bărbatul III scoate din buzunar un pachet de „Mărășești“.)

GOGU : Lasă... (Îi oferă Kent.)

BĂRBATUL III : Să nu mă lași, Gogule, c-am venit la tine ca la Dumnezeu !

GOGU : Ce naiba, ești prost ? Ce crezi că pot să fac ? !

BĂRBATUL III : Să...

MIOARA (trece cu un aer înșepat, cu un pas mai încet decât de obicei, din bucătărie în baie) : Pardon !

BĂRBATUL III : Poți ! Te duci peste ei și vorbești...

GOGU : Ce să vorbesc ? !

BĂRBATUL III : Să mă ia-napoi la secție, la operativ !

GOGU : Ești nebun — pe cinstea mea că ești nebun !

BĂRBATUL III (nu prea știe de glumă) : Gogule !...

GOGU : Fane, crede-mă ce-ți spun...

BĂRBATUL III : Gogule ! Nu m-oblige să... (Reușește să se stăpînească.) Ce paștele mă-si ? ! Că ți-am spus c-am venit la tine ca la Dumnezeu...

GOGU : Și tu crezi că dacă aș putea...

BĂRBATUL III : Gura ! Nu discut ! !

GOGU („clientul nostru, stăpînul nostru“) : Bișne, Fane ; e în ordine. Da' nu mă umflă „băieții“, că umbliu cu pile ?

BĂRBATUL III (pufnește în rîs) : Acu' faci mișto de mine, nu ?

MIOARA (trece înapoi din baie în bucătărie) : Pardon !

BĂRBATUL III : Hai !

GOGU : Unde ? !

BĂRBATUL III : La secție !

GOGU : Ce spui ? ! Te iau de braț, mergem împreună și eu le spun...

BĂRBATUL III : Intrî singur ! Eu te-aștept afară, după colț...

GOGU : Astea nu se fac așa... Prind eu o ocazie...

BĂRBATUL III : N-am eu timp să prinzi tu ocazii ! Te duci și le spui...

GOGU : Memoriu ! Trebuie să faci un memoriu !

BĂRBATUL III : De ce ? !

GOGU : Cum, de ce ? ! Ai văzut tu să se rezolve ceva în țara asta fără să faci un memoriu ? !

BĂRBATUL III : Ce fel de memoriu ? Ce să scriu ? !

GOGU : Cum te cheamă, unde stai, ce ceri, ce-ai făcut... Dar de fapt, ce-ai făcut ? Ce le-a cășunat pe tine ?

BĂRBATUL III : Mincătorii...

GOGU : Ce spui ? !

BĂRBATUL III : Adică, mă vezi tu pe mine să mă prelez la o găinărie ? !

GOGU : Ceva tot a fost...

LIZICA (spre Gogu) : Maestre !

BĂRBATUL III (fără să se întoarcă) : Ocupat !

LIZICA : Maestre ! E-o tovarășă care vrea să-ți vorbească...

BĂRBATUL III (se întoarce spre ea) : Eu credeam c-am vorbit-o clar.

LIZICA : Acum, tu taci — O.K. ? (Lui Gogu.) Hai, vino !

BĂRBATUL III (rămîte o clipă interzis, apoi izbucnește în hohote de ris) : Aprigă !... Aprigă !... Ce zici, nu vrei să-nceeri o uniformă ?

GOGU : Las-o ba!ță... (Se duce la ghișeu.)

LIZICA (celel de-afară) : Maestrul în persoană ! (În aceeași clipă, Mioara bagă capul pe ușa bucătăriei. Bărbatul III o vede și o expediază scurt : „Tșt !“ Mioara se retrage imediat. Lizica îl explică lui Gogu despre femeia din fața ghișeului.) I-a rămas copilul' fără un picior. Vrea o aprobare pentru o proteză din R.F.G.

GOGU : Și, eu ce să fac ? !

FEMEIA (de afară) : Să mă ajuți, domnule Gogu ! Să mă ajuți, că nu mai știu ce să fac !

GOGU : Doamnă...

FEMEIA : Am adus memoriul, certificatul medical, declarația de venituri, am luat și de la școală...

GOGU : Doamnă, ascultați-mă !... Eu nu sint nimic, n-am nici o putere... (Femeia începe să plîngă. Lizică.) De ce plînge ?

LIZICA : Întreb-o...

GOGU : Doamnă, de ce plîngi ? !

FEMEIA : Am fost peste tot... nimeni nu vrea să facă nimic... nimeni nu mă ajută...

GOGU : Du-te din nou ! Du-te peste ei !

FEMEIA : Unde ? ! La cine ? !

GOGU : La ministru ! Direct la ministru !

FEMEIA : Domnu' Gogu... Tovarășe... Dumneata erai ultima speranță...

GOGU : Vîno mîine dimineață ! Mergem împreună !

LIZICA (incet, să o audă numai el) : La „antrenament“ ?...
GOGU (surprins, pină și el, de ceea ce a promis) : La ministru ? !... Mergem la ministru ! (Celei de afară.) — La zece să fii aici.
FEMEIA : Săru' mîna ! (Gogu pleacă precipitat de la ghișeu.) Săru' mîna, om bun !

(Între timp, Bărbatul III a mîncat cele câteva sandvișuri și a terminat țuica.)

LIZICA (inchide oblonul) : Zece minute pauză !

BĂRBATUL III (lui Gogu) : Auzi, tu cît iei pentru chestia asta ? (Semn spre ghișeu.)

LIZICA : Nu intri și tu-n trupă ? (Gest : „cei ai casei“.)

BĂRBATUL III : Știu și eu ce să zic ?... Programu-mi convine, da' vorba-i cît iese...

GOGU (vrea să scape ; plictisit, dar mai ales preocupat de angajamentul pe care și l-a luat) : Fane, faci un memoriu : și vedem noi...

BĂRBATUL III : Mîine-s cu el aici.

LIZICA : Și, ce-ai să scrii ? De fapt, de ce te-au pus pe liber ?

BĂRBATUL III : Ai tras cu urechea !

LIZICA : Aici, toți aud tot...

(Bărbatul III rămîne o clipă pe gînduri ; se uită la cele două uși, spre bucatărie și spre cealaltă cameră ; se decide pentru cea de-a doua cameră — pornește pe virfuli spre ușă, în așa fel încît să nu meargă pe direcția broaștei, și o deschide dintr-o izbitură. Se aude o bufnitură și un țipăt. Mioara dă buzna în cameră.)

MIOARA : L-a dat gata ? !

BĂRBATUL III (răcorit) : Sper.

LIZICA : Nu-i greu de ghicit cam ce-ai putea pune în memoriu...

MIOARA : La ce te poți aștepta de la unu' ca ăsta ?

BĂRBATUL III : Ho ! Ce v-a apucat ? !

(Lizica trece în camera ei, de unde revine cărîndu-l pe Grigore : capul spart, o vînatate urită sub ochi.)

GRIGORE (încă amețit) : Bă, brută !

(Cei doi trec în baie.)

MIOARA : De ce te-au mărășit ? !

BĂRBATUL III : Că ni s-a făcut și nouă foame, și-am intrat să luăm ceva-n gură !

GOGU : Trebuia să faceți greva foamei ?

BĂRBATUL III : Am terminat rondul și-am intrat la „Moldova“, și-a venit unu' mic, sprîncenat și rău, și ne-a-n-trebat ce căutăm la ora aia acolo, că era trecut de doișpe noaptea, și eram în uniformă...

MIOARA : Și ? !

BĂRBATUL III : Și, gata : a doua zi-șutu' !

MIOARA : Tu ne iei de proști, nu ? (Strîmbîndu-se.) Au vrut bieții oameni să pape și ei ceva...

BĂRBATUL III : Da, da' cîcă ce căutam în local după ora închiderii...

(Sună soneria la intrarea de serviciu : trei apeluri scurte, pauză, din nou trei apeluri scurte.)

MIOARA : Tovarășu' !

LIZICA (vine din baie) : A sunat ? !

GRIGORE (din baie) : Unde-i pudra ? !

LIZICA : În dulăpior !

GOGU : Fane, pe mîine...

BĂRBATUL III (gîtit de emoție, simte că se întîmplă ceva) : Cine-i ?

MIOARA : Nu-i de nasu' tău !

GOGU : Vorbim altă dată...

BĂRBATUL III : Gogule !... Gogulică, dac-acum spui un cuvînt, mîine-s înapoi în piine !

(Grigore iese din baie ; nu-i mai curge sînge, cucuiul e acoperit cu un strat gros de pudră ; se strecoară în bucatărie.)

MIOARA (spre Bărbatul III, arătîndu-ț ușa) : Țșt !

BĂRBATUL III (implorînd) : Mărio !

MIOARA : Țșt ! — sau nu mai înțelegi omeneste ? !

BĂRBATUL III (cade în genunchi în fața ei) : N-a fost decît o glumă ! Eu cu Gogulică băteam maldanele-mpreună !

(În ușa bucatăriei apare Bărbatul IV, în spatele căruia îl vedem pe Grigore ; cei doi urmăresc zîbind scena din casă.)

LIZICA (Mioarei) : Hai, că-ți face ș-o declarație de dragoste.

GOGU : Ce-i, omule, te-ai prostit de tot ? Ridică-te, ce dracu !

BĂRBATUL IV (Intră în cameră) ; Și eu, care credeam că repetați vreo piesă...

MIOARA : Tovarășu vice !

BĂRBATUL IV (dă mîna cu Gogu) : Noroc, nea Gogule !

GOGU : Să trăiți.

BĂRBATUL IV (sărută mîna Mioarei) : Ce faci ? Ce se mai aude ?

MIOARA : E bine ! Dac-ar fi după ce se aude...

BĂRBATUL IV (sărută mîna Lizicăi) : Tot frumoasă, tot frumoasă ?

LIZICA (conciliantă) : Ne dăm osteneala...

BĂRBATUL IV (către Bărbatul III, care a încercat în genunchi) : Și tu ce faci, ai prins rădăcini acolo ?

BĂRBATUL III (se ridică cu greutate, salută cu mîna la timp) : Tovarășe vice raportez...

BĂRBATUL IV (*incepe să ridă*): Măi, nu fi prost !

GRIGORE : Nu poate tovarășu' vice, nu poate : e prost !

GOGU : Grigore !

BĂRBATUL IV (spre Bărbatul III) : Pe loc repaus, sintem în vizită...

BĂRBATUL III (*rămine în poziție de dreptți*) : Am înțeles !

BĂRBATUL IV : Dar tu ce cauți aici ?

BĂRBATUL III : Aăăă...

GRIGORE (*își pipăie cucuiul, „la vedere“*) : Vorbește, domne, mai citeț....

MIOARA : Barosu' !

BĂRBATUL III : Eu ...

GOGU : Ne știm de-o viață — am copilărit împreună.

LIZICA : Om de nădejde....

BĂRBATUL IV : Ce spui ? (*Spre Bărbatul III*) O mașină știi să deschizi ?

BĂRBATUL III (*a mai venit de acasă*) : Păi, dacă-i ordin ...

BĂRBATUL IV : Cu cheia, bă ! Ce-i în capul tău ? (*Îi dă legătura de chei.*) Vezi ce-i în port-bagaj și aduci sus.

(*Bărbatul III salută și vrea să iasă prin față.*)

GRIGORE : Biatu' ! (*Îi face semn să iasă prin bucătărie ; Bărbatul III se execută.*)

BĂRBATUL IV : Ei, ce mai faceți ? Ce noutăți ? (*Spre Grigore*) — Să nu uit : marți te duci și-ți iei buletinul.

MIOARA : Tovarășu' vice !

GRIGORE : S-a făcut ?!

BĂRBATUL IV : Marți îl ai în buzunar.

LIZICA : În sfârșit ! Prima generație la oraș ...

GRIGORE : Ce să fac ?! Cum să vă mulțumesc ?!

BĂRBATUL IV : Fii, omule, serios. A fost plăcerea mea ....

MIOARA (*admirativă, lui Gogu, despre Bărbatul IV*) : Mare domn !

BĂRBATUL IV : Sigur c-a contat și slăbiciunea mea pentru nea Gogu, dar, mă rog....

GOGU : Un moment ! Eu nu v-am cerut niciodată nimic.

BĂRBATUL IV (*conciliant*) : Nu.

GOGU : Nu, nu : chiar v-am cerut !

BĂRBATUL IV (*îl arată pe Grigore*) : Crezi că nu trebuia să-i...

GRIGORE : Tată !

GOGU : Eu nu cred nimic. Și nici nu m-ați întrebat nimic. Îmi închipui doar c-ați aplicat legea, ca pentru toată lumea...

BĂRBATUL IV (*incepe să ridă*) : Hoț ! Mare hoț, nea Gogu...

GOGU (*continuuă imperturbabil*) ... și că era dreptul lui să-l primească.

BĂRBATUL IV : Dar Lizica și tanti Mioara au fost mai puțin... detașate, nu ?

MIOARA : V-am implorat, tovarășu vice — v-am implorat !

GOGU : Treaba lor.

GRIGORE (*Lizicăi, printre dinți*) : Fă-l, dracu', să tacă !

LIZICA (*lui Gogu*) : Bine, și acum, tu, de fapt, ce vrei ?

BĂRBATUL IV : Să rămână neutru : el nu are obligații... (*Lui Gogu.*) Dumnea-ta nu m-ai rugat...

GOGU : Nu !

BĂRBATUL IV : Dar că ei (*semn spre ceilalți*) o fac, știa !

GOGU : Știam.

BĂRBATUL IV : Nu, nu : chiar știa. Erai de acord, nu te-ai împotrivit — asta se poate numi și „complicitate“ ...

MIOARA : Complice ce ești !

GOGU (*spre Bărbatul IV*) : Bun. Și ?

BĂRBATUL IV : Nimic. Am vrut doar să clarificăm lucrurile.

GRIGORE : Tovarășe vice, v-am rugat, și vă sintem datori pin' la moarte !

GOGU (*mai mult pentru el*) : Eu n-am rugat pe nimeni.

MIOARA (*ca să schimbe subiectul*) : Eu cred că Fane nu numa' că n-aduce ce-ați uitat în mașină, da' zic c-ați rămas și fără ea...

BĂRBATUL IV : Tanti Mioara, tanti Mioara — n-ai încredere în oameni...

MIOARA : Da' ce, Fane-i om ? Să v-arate ce ghioage are...

BĂRBATUL IV : Buni și ăștia, buni.... Fiecare, cu rostul lui...

LIZICA (*lui Grigore*) : Du-te pînă jos și vezi ce-i cu ăla. (*Se aud ciocănituri la ghișeu ; Grigore întredeschide oblonul, atît cit să vadă cine bate.*)

GRIGORE : Porumbelu' păcii ! (*Deschide ușa și intră Bărbatul III, într-o mină cu o damigeană, în cealaltă cu o sacoșă plină.*) P-aci ai ieșit, bă ?!

BĂRBATUL III (*mişcare din cap spre bucătărie*) : N-am mai găsit soneria. (*Îa poziție de dreptți.*) Raportez : e tot ce-am găsit.

BĂRBATUL IV : Tocmai eram gata să anunț un echipaj să te dea în urmărire...

BĂRBATUL III (*nu vede gluma*) : Cum așa ?!

BĂRBATUL IV : Hai, du-le în bucătărie. (*Bărbatul III dispăre în bucătărie. Bătăi în ghișeu.*)

GRIGORE (*la oblon*) : Ce s-a-intîmplat ?

VOCI : Spuneați de zece minute și a trecut o oră... Ce program ați afișat ?!

Începeți și voi să vă bateți joc de oameni ?!

(*Grigore închide oblonul, deschide ușa, iese în vestiar, de unde expediază ultimii solicitanți. Cînd revine, nu mai învinuie, semn că audiența s-a terminat.*)

GOGU : Ce-s alea ?
 BĂRBATUL IV : Mai nimica : niște vin parcă, niște...
 GOGU : Nu se poate !
 MIOARA : Nu, asta chiar că nu ! (*Trece în bucătărie.*)
 LIZICA (*numai zimbet*) : Vă dați prea multă osteneală cu noi — zău așa...
 BĂRBATUL IV (*galant*) : Nu spune asta...
 (*Reintră Mioara și Bărbatul III.*)
 BĂRBATUL III (*în poziție de drepti*) : Permiteți să mă retrag ?
 BĂRBATUL IV : Ești în vizită. Dacă gazda...
 GRIGORE : Salut !
 GOGU : Vino miine, cum am vorbit...
 BĂRBATUL III : Atunci, eu... Pe unde să ies ? (*Curge apa pe el.*)
 GRIGORE : Pe scara de serviciu !
 BĂRBATUL IV (*spre Bărbatul III*) : Tu ești bolnav — ce-i cu tine ?
 MIOARA : Ce bolnav ? ! A supt juma' de de țuică !
 BĂRBATUL III (*pierdut*) : Doamnă !
 GOGU (*Mioarei*) : Dar tu nu poți să-ți mai ții gura aia ? !
 GRIGORE : Minte ? !
 LIZICA (*Bărbatului IV, despre Bărbatul III*) : E necăjit, e tare necăjit...
 BĂRBATUL IV : Ce s spui ? ! (*Spre Bărbatul III*) Ce s-a-ntimplat ?
 BĂRBATUL III : Eu... În viața mea n-am călcat legea... N-am făcut rău. C-am mai dat un pumn... — da' numa, pe ring sau în orele de serviciu, ș-acum...
 BĂRBATUL IV : Mai pe scurt !
 LIZICA : L-au dat la patrulele de circulație, la pionieri !
 BĂRBATUL IV : Te duci la secție, și-o să văd miine...
 BĂRBATUL III (*Lizicăi*) : Recunoștință, pînă la sfîrșitu' vieții ! (*Bărbatului IV*). Să trăiți ! (*Vine în fața Mioarei, se înclină*). Doamnă Mioara... (*Vrea să-i sărute mina, femeia nu vrea să-l lase, dar are de ales între a rămîne cu mina scrîntită sau a i-o da, așa că ce-dează. Bărbatul III îi sărută mina. Lizicăi îi prinde ambele mîini și i le sărută cu foc. Pe Gogu îl îmbrățișează.*) Ai rămas om, Gogule !
 GOGU : Du-te dracu' !
 BĂRBATUL III : Mulțumesc... Mulțumesc... Vă mulțumesc...
 GRIGORE : Mai treci p-aici...
 (*Bărbatul III se retrage cu spatele, se lovește de ușă, în sfîrșit iese — prin față.*)
 MIOARA : Of, nesuferit om !
 GOGU : Ce-ai făcut cu sacoșa ? !
 MIOARA : Ce să fac ? E-n frigider.
 GOGU : Eu ce ți-am zis ? !

MIOARA : Fac o gustare ; uite acu' o și aduc. (*Iese repede.*)
 GOGU : Femeie !
 BĂRBATUL IV : Nea Gogule, nu-ți face singe rău ; luăm o gustare, și cu ce rămîne, vedem noi...
 GRIGORE : Adevăru' e că și dumnea-voastră ne cam răsfațați...
 BĂRBATUL IV : Dar din dar se face rai...
 LIZICA : Vorba marxistului...
 BĂRBATUL IV (*lui Gogu*) : Și, ce mai faci ? Ai început să te antrenezi ? !
 GOGU : Știți bine că nu.
 BĂRBATUL IV : Nu știu nimic. Sau nu mai mult decît cei (*semn spre ghișeu*) care speră, cred ! în viitoarea dumitale glorie, de pe urma căreia să ciugulească și ei cite ceva... Apropo, cum merge ?
 GRIGORE : Azi, 37 de memorii.
 GOGU : Nu înțeleg ! Să mă pici cu ceară și nu înțeleg ce-i în capul lor !
 BĂRBATUL IV (*nu-l aude ; spre Grigore*) : Ceva mai deosebit ?
 GRIGORE : Adică, aș fi așteptat eu să mă întrebați ?
 BĂRBATUL IV : Vreo excursie, vreo reintregire...
 GRIGORE : Acu' vreți să mă jigniți !
 LIZICA : „Maestru” are miine, la zece o întîlnire...
 GRIGORE : În orele de pădurice ? !
 BĂRBATUL IV : Ce spui — cu cine ?
 GOGU : Mă duc la ministru !
 BĂRBATUL IV : Foarte bine. La care ?
 GOGU : La „ministru protezelor” !
 LIZICA : O femeie vrea o proteză R.F.G. pentru fii-su.
 BĂRBATUL IV : Ministerul Sănătății.
 GOGU : Ei, acolo mă duc.
 BĂRBATUL IV : Excelent ! Miine la zece ?
 GOGU (*Lizicăi*) : La zece, am spus ?
 LIZICA : Zece fix !
 BĂRBATUL IV : Să-i dau un telefon, atunci...
 GOGU : Cui ?
 BĂRBATUL IV : Ministrului.
 GOGU : De ce ?
 BĂRBATUL IV : Credeam că vrel să vă primească, s-o ajuți pe femeie.
 GOGU : Asta și vreau ! De ce trebuie, însă, telefonul ? !
 GRIGORE : Acum, nea Gogule, faci și mata pe prostu' !
 GOGU : Hai, ia du-te tu și te mai plimbă !
 GRIGORE : Ce-ți veni, domne ? !
 GOGU : Nu înțelegi ce-ți spun ? !
 BĂRBATUL IV : Nea Gogule...
 GOGU : Ai ieșit ? ! (*Lizicăi*). Ia-l de aici !
 LIZICA (*lui Grigore*) : Aleargă și tu vreo două ture prin juru' casei...
 GRIGORE (*Bărbatului IV*) : Ca să vedeți cu cine stați de vorbă. (*Trece jignit, dar demn, în cealaltă cameră.*)

- GOGU (*Lizică*): Te privește ce faci cu el, dar eu mult să nu-l mai văd pe aici!
- LIZICA: Yes, Sir!
- BĂRBATUL IV: Vă las, nu sinteți în cea mai bună formă azi...
- GOGU: Nu, nu, mai stați...
- BĂRBATUL IV: Nea Gogule, avem, noi timp...
- GOGU: Tovarășu', dacă vă spun eu să stați, stați!
- BĂRBATUL IV: Mă rog, dacă-l ordin...
- GOGU: E ordin... Că avem de discutat...
- LIZICA (*se ridică să plece*) — Dacă-aveți „probleme“...
- BĂRBATUL IV: A, nu, te rog să rămâi.
- LIZICA (*semn spre cealaltă cameră*): Mă duc să văd ce face ăla mic...
- BĂRBATUL IV: Te rog, rămâi.
- GOGU: Nu vă faceți griji, nu măpînc pe nimeni! (*Replica lui Gogu o convinge pe Lizica să rămână. Intră Mioara.*)
- MIOARA: Lizico, pune masa!
- GOGU: Nu întinzi nici o masă!
- MIOARA: Am pregătit cite ceva...
- GOGU: Mănîncă-le sănătoasă!
- MIOARA: (*spre ceilalți*): Iar l-a apucat?!
- BĂRBATUL IV: Avem de discutat...
- GOGU (*Mioarei*): Ieși sau stai, dar să nu deschizi gura! (*Spre Bărbatul IV.*) De ce să-l telefonați ministrului?!
- MIOARA (*speriată*): Gogule, pe ce ton îi vorbești?!
- BĂRBATUL IV (*o liniștește cu un gest*): Credeam să-i clar: ca să poți rezolva problema.
- GOGU: De ce vreți să rezolv eu problema asta?!
- BĂRBATUL IV: Nu numai asta. (*Arată maldărul de dosare*) Ar trebui să te ocupi și de restul...
- (*Lizica începe să ridă.*)
- MIOARA (*în șoptă*): Sfinte Dumnezeule, nu ne lăsa!
- GOGU: Vă bateți joc de mine?!
- BĂRBATUL IV: Cum mi-aș permite?!
- GOGU: Și-atunci?!
- BĂRBATUL IV: Oamenii au încredere în dumneata, vin să-ți spună ce au pe suflet — să încercăm să facem ceva pentru el...
- GOGU: Pînă să ajungă la „Nea Gogu“, femeia aia a bătut la toate ușile! De ce nu interveniți acolo?!
- BĂRBATUL IV: Exagerări, știi prea bine... O fi fost la unul, la altul, oameni mai puțin receptivi, a auzit femeia că există unul, „Nea Gogu“...
- LIZICA: Care face minuni!
- BĂRBATUL IV: Exact. A venit și ea, să-și încerce norocul...
- MIOARA: Ai ajuns un fel de Petruche Lupu, Gogule!
- BĂRBATUL IV: Mai constructiv...
- GOGU (*după o scurtă deliberare*): Și, dacă-i dați telefon, ministru-i rezolvă?
- BĂRBATUL IV: Dacă situația e de așa natură, și nu contravine în nici un fel legii...
- GOGU: Foarte bine: spuneți-i că, la 10,30, femeia-i la el.
- BĂRBATUL IV: Sinteți la el.
- GOGU: Îi spun tot ce trebuie și-o trimit...
- BĂRBATUL IV: Nu. Te duci dumneata cu ea. Sau, mai exact, o iei cu dumneata.
- GOGU: Dar la ce dracu-i nevoie și de mine?!
- BĂRBATUL IV (*cu mult calm*): A venit să te roage s-o ajuți, s-o salvezi: nu trebuie s-o dezamăgești. Discuția *dumitale* cu ministrul, felul în care vei pleda pentru ea, va însemna rezolvarea cazului...
- MIOARA: Ce frumos o să fie...
- GOGU: Nu înțeleg nimic.
- BĂRBATUL IV (*ca unui copil*): După cum știi, la noi aparatul birocratic e puțin prea încărcat, și de asta, uneori, s-au produs și anumite perturbări în rezolvarea unor probleme ale oamenilor... Pînă aici e clar?!
- MIOARA: Clar!
- (*Bărbatul IV așteaptă răspunsul lui Gogu.*)
- GOGU: Clar.
- BĂRBATUL IV: Oamenii și-au mai pierdut răbdarea, încrederea — mulți dintre ei își închipuie că pot rezolva mai ușor anumite probleme apelînd la clasicul sistem al „pilelor“, al „relațiilor“... Pentru ei, o „vedetă“, cineva care se mai vede cu anumiți oameni, care mai are acces la anumite uși, căpătă o semnificație... aproape divină. Dumneata...
- GOGU: Eu?!
- BĂRBATUL IV: Dumneata, o fostă și o *vittoare* glorie...
- GOGU: Dacă alerg zece minute, mă luați cu țarga!
- BĂRBATUL IV: O să discutăm imediat și despre asta. Dumneata, deci, reprezentinți pentru ei marea speranță...
- LIZICA: Superman!
- BĂRBATUL IV: Chiar așa: supermanul care poate rezolva tot ce pentru ei a devenit un coșmar!
- GOGU: De ce să nu-i trimit eu direct la dumneavoastră? Țac — un telefon, și omu-i fericit...
- BĂRBATUL IV: Eu mă ocup de alte probleme. Și-apoi, tot ce ți-am spus sînt doar gîndurile mele. Eu nu vin aici ca persoană oficială... Niște oameni agreabili, cu care mai stau la un pahar de vorbă. Dezinteresat!
- LIZICA: N-ar trebui să ne punem ș-o firmă?
- BĂRBATUL IV: Nu cred: crispeză, trezește neîncredere... Deocamdată, lucrați așa... „voluntari“...

GOGU : Vreți să spuneți că, dacă eu iau miine tot leancul ăla (*gest spre dosare*), chiar pot să fac ceva ?

MIOARA : Da' n-ai auzit că i-ai și pus picioru' ăluia mic ? !

BĂRBATUL IV : Poate nu într-o singură zi, și poate nu char bătînd din palme, dar sigur, pînă la urmă, vei reuși...

LIZICA : Cu o singură condiție !

BĂRBATUL IV : Care ?

LIZICA : Să ajungă din nou o vedetă, nu ? O fostă și o viitoare vedetă !

GOGU : Eu v-am spus. Încă, de cînd am deschis și ghișeul ăsta, am mai luat vreo 5 kile...

BĂRBATUL IV : Am vorbit cu doctorul care ți-a văzut analizele : excelente !

MIOARA : Nenorociu', făcea pe bolnavu !

BĂRBATUL IV : Un antrenor o să se ocupe special de dumneata, și un dietetician o să-ți stabilească meniul cel mai bun.

MIOARA : Și Grigore ? !

BĂRBATUL IV : O să aibă de lucru. Pînă în ziua concursului, ai să fii în mare formă. Cunosoc, dealtfel, lista concurenților : n-ai probleme, crede-mă.

LIZICA : Și, cu cei străini, ce faceți ?

BĂRBATUL IV : E ca și cîștigător.

MIOARA : Acu' ce mai zici ? !
(*Gogu ridică buimac din umeri*)

BĂRBATUL IV : După atîta vorbărie, eu parcă aș ciocni un pahar...

MIOARA : Da' de cînd e totul pregătit. Căposu' ăsta... (*Trece în bucătărie.*)

BĂRBATUL IV (*Lizicăi, făcîndu-i semn cu ochiul*) : Poate-l convingi și pe Grigore să bea un pahar cu noi... (*Lizica trece alături. Bărbatul IV face cîțiva pași prin cameră și, printre altele, închide ușa de la bucătărie. Mioara o deschide. Bărbatul IV îi face un semn și o închide la loc. Vine lîngă Gogu.*) Să sper că ne-am înțeles ?

GOGU : N-am spus nici da, nici ba,

BĂRBATUL IV : Știu, dar un răspuns ar trebui...

GOGU : Trebuie, să mă mai gîndesc... Nu pot, așa, peste noapte, să devin super... nu știu ce.

BĂRBATUL IV : Bine-nțeles, bine-nțeles, nu te zorește nimeni. Cel mult, oamenii pe care i-ai și primit, și căroro le-ai spus să vină săptămîna viitoare după rezultat...

GOGU : Ei au dat buzna peste mine ! ..De unde știți ?

BĂRBATUL IV : Nea Gogule, să nu ne jucăm cu cuvintele. Faptu-i oricum consumat, și prea multe ieșiri nu väd să ai...

GOGU : Ba, una tot ar mai fi...

BĂRBATUL IV : Care ?

GOGU : Una...

BĂRBATUL IV : N-ai încredere în mine... Te gîndești, poate, că te împing la nu știu ce neregulă... Uite, ca să te conving de cită încredere am eu în dumneata, și de cit de important e ce faci, vreau să te rog și eu ceva...

GOGU : Vă ascult.

BĂRBATUL IV : Știu că nu-i nevoie să-ți mai spun că e vorba de un lucru care aș prefera să rămînă între noi...

GOGU : Doar nu-s copil !

BĂRBATUL IV : E vorba de nora mea. O fată minunată, a terminat facultatea printre primii, medie peste nouă, la repartizare n-au fost locuri în București, n-am mișcat un deget — fata s-a dus la țară.

GOGU : Neplăcut.

BĂRBATUL IV : Căsătoriți de șase luni, el — în București, ea — mai mult în tren. Dar, mă rog, asta-i situația...

GOGU : Poate ar fi trebuit, totuși, să... Dumneavoastră...

BĂRBATUL IV : Nu, n-or să moară din asta. Dar, dacă ea ar avea mașina ei, ar cîștiga cîteva ore bune pe zi, și familia, oricum... s-ar chema că funcționează, cit de cit...

GOGU : Vreți să le luați o mașină ?

BĂRBATUL IV : Probabil c-am să le împrumut niște bani : vor o „Lada“...

GOGU : Păi, atunci, dați-le.

BĂRBATUL IV : Ce ?

GOGU : Banii.

BĂRBATUL IV : Da, sigur c-am să le dau... Numai că nu-i destul...

GOGU : N-am un ban în casă — să mă bată Dumnezeu !

BĂRBATUL IV (*îzbucnește în ris*) : Nea Gogule ! ..Ce-ai înțeles, omule ? !

GOGU : Mă gîndeam că poate ați fi vrut...

BĂRBATUL IV : Să-mi dai niște bani ! Tu, mie ? !

GOGU : La nevoie, oamenii se mai ajută...

BĂRBATUL IV : Bată-te norocul să te bată. Nea Gogule, că de mult n-am ris așa...

GOGU : Sinteți și foarte ocupat...

BĂRBATUL IV : Nu, nea Gogule, cu banii ne mai decurcăm noi. Problema e alta : aprobarea !

(*Mioara se strecoră în cameră și începe să pună masa ; este atentă la discuția celor doi, dar nu îndrăznește să intervină, chiar dacă în vreo două rînduri o simțim-gata s-o facă.*)

GOGU : Nu vor să i-o dea ?

BĂRBATUL IV : Ei, în nici un caz.

GOGU : Și, pe dumneavoastră 'nu väd lasă principiile...

BĂRBATUL IV : Eu am mai luat una.

Și n-aș vrea să mă duc după numai câteva luni, cu altă cerere...

GOGU : E o situație mai specială : fata, naveta, familia...

BĂRBATUL IV : Bine-nțeles, dar tot trebuie să dai explicații, să... Asta, unuia, altuia ; nu poți să explici, însă, la toată lumea. Și te trezești, peste noapte, cu un „binevoitor“, care întreabă, în gura mare : „dar de ce tovarășu' cutare, în decurs de numai patru luni, a avut nevoie de...“. Înțelegi ? (*Din camera vecină se aude zgomote destul de confuze.*) ...Ce-i asta ? !

GOGU (*indiferent*) : Se împacă.

BĂRBATUL IV : Asta-i bine.

GOGU : Mai departe...

BĂRBATUL IV : Da. Vrei să mă ajuți ?

GOGU : Cum ? !

BĂRBATUL IV : Aprobarea.

GOGU : Să v-o dau ? !

BĂRBATUL IV : S-o obții !

GOGU : Eu ? !

BĂRBATUL IV : Faci o cerere pe numele dumitale, o sprijinim corespunzător — sint în relații excelente cu cine ți-o dă — într-o săptămână, ai mașina !

GOGU : Eu ? !

BĂRBATUL IV : Dumneata. Sau, mai bine zis : noră-mea. După un timp, facem și formele de vânzare-cumpărare... E, ce zici ? (*Gogu a rămas cu gura căscată, complet blocat.*) E ceva neclar ?

GOGU : Nu. Totu' e clar... Cît se poate de clar... (*Incepe să ridă : la început un zîmbet, apoi un hohot, și altul — avem senzația unor zăgazuri care se rup unul după altul, încindu-l în hohote de ris.*)

BĂRBATUL IV : Ce-i cu dumneata ?

MIOARA : Gogule ? ! (*Gogu ar vrea să spună ceva, realmente nu poate : îl înecă risul*) Firicel ! ce-i cu tine ? !

BĂRBATUL IV : Nea Gogule, să nu se rupă ceva în mata...

MIOARA : Doamne, ride ca prostu', ziua-n amiaza mare.... Nu vă mai uitați la el ; luați loc, luați loc, vă rog. (*Se duce și bate la ușa celeilalte camere.*)

BĂRBATUL IV (*încet, fără să fie auzit de femeie*) : Încetează !... Încetează-ți spun !

MIOARA (*bate în ușa*) : La masă ! Repede ! (*Trece în bucătărie. Intră Lizica și Grigore.*)

LIZICA (*îl vede pe Gogu în plină criză. Spre Bărbatul IV*) : I-ați spus un banc ?

GRIGORE : Ce-ai pățit, domnule ? !

BĂRBATUL IV : O stare de surescitare nervoasă. Dacă nu se liniștește, puteți chema un doctor. (*Îi sărută mina Lizicăi.*) Ca întotdeauna, superbă...

LIZICA : Ai dreptate...

BĂRBATUL IV : (*îi dă mina lui Grigore*) : Ai grijă de el...

GRIGORE : Îi fac un duș !

BĂRBATUL IV : Mai multe !

(*Intră Mioara, cu un platou în mînd. Îl vede pe Bărbatul IV luîndu-și rămas bun.*)

MIOARA : Ce faceți ?

BĂRBATUL IV (*îi sărută mina*) : N-au intrat zilele-n sac ; mai trec eu pe aici...

MIOARA (*semn spre masa pusă*) : Da' eu...

BĂRBATUL IV : Numai bine ! (*Iese prin bucătărie.*)

GRIGORE (*se precipită după el în bucătărie*) : Să trăiți ! Și nu ne-o luați în nume de rău...

MIOARA (*semn spre bucătărie*) : Și dacă-ai ști ce-a adus...

LIZICA : Nu-l plînge. Ne sacrificăm noi...

GRIGORE (*revine. Lui Gogu*) : Ce ți-a venit, dom'le : îi rîzi omului în nas ? !

MIOARA : De el ridea ? !

GRIGORE : Că doar nu de mine !

MIOARA : Doamne, iartă-mă, tu chiar ți-ai pierdut mințile !

LIZICA : Nu ride... Plînge. De ce plîngi, lată ?

GRIGORE : Ride, dragă — de ce să plîngă ?

LIZICA : Mă rog, cum vreți...

MIOARA : Spune, domne, plîngi sau rizi !

(*Sună la ușa din față. Gogu își șterge lacrimile.*)

GRIGORE : Deschid ?

MIOARA : Nu mai bagi pe nimeni în casă.

LIZICA (*Lui Gogu*) : Du-te și tu și dă-ți cu niște apă pe față...

(*Gogu intră în baie. Grigore reîntră, urmat de Bărbatul III, de data asta îmbrăcat în uniformă ; salută cu mina la chipiu.*)

GRIGORE : Bucurați-vă !

MIOARA : Uite la el ! Ce bine-i vine !

BĂRBATUL III : Unde-i Gogu ?

(*Gogu iese din baie.*)

MIOARA : Uite-ți omu'.

BĂRBATUL III : Gogule, e lată !

GOGU : Mie-mi spui ?

MIOARA : Ce s-a mai întîmplat ?

BĂRBATUL III : Ai fost azi la BIG ?

GOGU (*cu o rază de speranță*) : Am fost ! Și ieri !

BĂRBATUL III : Și alaltăieri ?

GOGU : De-o săptămîină, în fiecare zi ! De ce ?

BĂRBATUL III : A venit o fătucă d-acolo să te reclame...

MIOARA : Nu ți-e ție rușine, la vîrsta ta...

GRIGORE : Ce i-a făcut ? !

GOGU : Spune !

BĂRBATUL III : Ce să spun, că spune ea ! A dat și declarație...

MIOARA : Nerușinat ce ești !

- BĂRBATUL III : Spune c-ai furat-o. C-ai furat din magazin. Și nu o dată.
- MIOARA : Mor ! (Cu un suspin, se lasă să cadă pe un scaun.)
- GRIGORE : Simt că-mi plesnește capu'...
- GOGU (Lizicăi, fericit) : Așa e !
- LIZICA : Bravo !
- GOGU : În fiecare zi, când ies de la ei, am câte ceva în buzunar. Uite, și acum... (Scoate din buzunar și îi întinde o brățară.)
- LIZICA (o examinează) : ...Frumoasă... 'Ai gust...
- GRIGORE (spre Bărbatul III) : Zi-mi c-a fost o glumă !
- BĂRBATUL III (semn spre brățară) : Belește ochii și vezi gluma !
- GRIGORE (îl prinde pe Gogu de revere, îl scutură) : De unde-o ai ?! De unde ?!
- GOGU (sufocat) : Miliția !
(Bărbatul III îi dă una după ceafă lui Grigore, care îi dă drumul imediat lui Gogu.)
- MIOARA : La spital... Duceți-mă repede la spital...
- LIZICA : Nu poți s-o duci ?
- BĂRBATUL III : Întii tre' să-l duc pe el. (Semn spre Gogu.)
- MIOARA (își revine brusc) : Îl arestezi ?!
- GOGU : Bine-nțeles !
- GRIGORE : Stați puțin ! (spre Bărbatul III) : Nu-ți dai seama că-i o nebună, o dementă ?!
- BĂRBATUL III : După ce ?
- GRIGORE : Cum, după ce ?! Dacă chiar ar fi furat, dacă l-a văzut furînd, de ce nu l-a oprit pe loc ?!
- MIOARA : Așa e !
- BĂRBATUL III : Ba nu-i deloc așa ! Că s-a dus fata la responsabil, și ăla i-a spus : „Taci, fă, că ești nebună : nu știi cine-i nea Gogu !”, da' cînd a văzut că domnu' bagă-n buzunar în fiecare zi, fata a venit la noi... (Gogu se îndreaptă spre bucătărie.) Încotro ?!
- GOGU : Nu te teme, că nu fug. (Intră în bucătărie.)
- GRIGORE : Și, acu' ce vrei să faci ?!
- BĂRBATUL III : Tu ce-ai vrea să faci ?!
- MIOARA : Ai uitat cin' te-a ajutat ?! Că rămînei muritor de foame, dacă nu...
- BĂRBATUL III : N-auzi c-a depus fata hîrtie ?!
- GRIGORE (Mioarei) : Dă-i un telefon tovarășului vice !
- MIOARA : Da !
- BĂRBATUL III : Nu-i da... Pierzi timpul'... (Gogu vine din bucătărie cu un săculeț de pînză în mînă.)
- MIOARA : Ajută-l și tu ! Salvează-l și n-o să-ți pară rău !
- LIZICA : Ce-ai acolo ?
- GOGU (desface sacul, scoate un pumn de bijuterii, ceasuri etc) : Toate-s furate !
- BĂRBATUL III : Ei, poftim !
- MIOARA : M-a omorî... Banditu'!
- GRIGORE (Spre Bărbatul III) : A înnebunit ! Nu-ți dai seama c-a înnebunit ?"
- GOGU (spre Bărbatul III) : Tu crezi că-s nebun ?
- BĂRBATUL III : Știu și eu ce să zic ?
- GOGU : Mergem ?!
- BĂRBATUL III : Oamenii buni... eu îl iau...
- MIOARA : Spune-le că nu l-ai găsit !... Spune-le c-ai bătut o oră în ușă, da' noi! eram în 'pădurice ! La antrenament !
- BĂRBATUL III : Și pe urmă ?!
- GOGU : Dacă o faci, te reclam și spun c-ai luat și mită !
- BĂRBATUL III (dintr-o dată dur) : Hai, dă-i drumul !
- MIOARA (în hohote) : De ce, Gogule ?! De ce ?!
- GOGU : Pentru că eu cred că-i mai bine la ei, hoț, decît în pămînt, om cinstit...
- MIOARA : Pentru tine-am făcut-o ? S-ajungi și tu o dată cineva ! Să intri și tu o dată-n rindu' oamenilor !
- GOGU (spre Bărbatul III) : Un blid de mincare și puțină liniște, cred că găsesc la voi...
- BĂRBATUL III : Cu liniștea stăm destul de bine...
- (Grigore, într-un colț, își blestemă ziua în care a intrat în casa asta.)
- MIOARA (în neștire) : De ce, Gogule ?! De ce ?!
- LIZICA : Mei dacă-i deschis la colț : ia-ți niște țigări... (Gogu iese.)
- MIOARA : Nici în mormînt... Nici în mormînt n-am să te iert!
- BĂRBATUL III : Păi, atunci... Tovarăși, s-auzim numa' de bine !
- (Salută, se îndreaptă spre ieșire. Sună telefonul. Ridică Lizica.)
- LIZICA : Casa Gogu Pamfil... Nu, Maestrul nu mai e acasă... A făcut un schimb de locuință... Da, el mai e c-un picior aici... (Spre Bărbatul III) Tovarăși !
- BĂRBATUL III (în telefon) : Da ! (La poziție de drepti.) Ordoneați, să trăiți !... Îndeplinesc misiunea : îl umflu pe acuzat ...Cum adică ?!... El singur recunoaște c-a furat !
- GOGU (reintră în cameră) : Acu' ce faci : mă lasi să te aștept ?!
- BĂRBATUL III (îi face semn să tacă. În telefon) : Nevinovat ?!... Și fata ?!... Mito — ce ?!... Mitomană ?!
- (Cei din cameră devin tot mai atenți.)
- MIOARA : Să fie cu puțință ?!
- (Gogu se retrage spre ușă. Grigore îi taie retragerea.)

MIOARA (printre dinți) : Nu-l scăpa din ochi !

BĂRBATUL III (in telefon) : Și eu ce trebuie să fac?... Am înțeles!... Am... (Rămîne descumpănit, cu receptorul în mână. Închide încet telefonul. Il privește citeva clipe pe Gogu, ia poziție de drepți.) A fost o greșeală ! Vă rog să ne scuzați !

GOGU (infricoșat) : Ce vrei să faci ?!

BĂRBATUL III : Vă rog să scuzați : sinteți liber !

GOGU (urlet) : Nuu !!!

GRIGORE (Lizicăi) : Adă o pătură ! (Bărbatul. III salută, se îndreaptă spre ieșire, Gogu se repede după el.)

GOGU : Nu mă lăsa ! Nu mă lăsa !

Bărbatul III îl dă la o parte ; iese. Gogu rămîne în mijlocul cameret, în picioare, cu obrazul golit de sînge, înconjurat de cei trei. Începe să cadă încet

CORTINA

Răsfoind arhivele teatrului românesc

Șerban Cioculescu, cronicar dramatic

Provocat de lectura ultimului volum al lui Ioan Massoff despre teatrul românesc al deceniului '40—'50, Șerban Cioculescu a încredințat „breviarului” său din *România literară* (nr. 12, joi 19 martie 1981) câteva „Amintiri teatrale”. Nu-l cunoșteam în postura de cronicar dramatic, ajuns, „printr-un capriciu al întâmplării”, să ocupe fotoliul 13, într-o vreme de „inflație” a sălilor de teatru : stagiunea 1945—1946. În uitatele pagini ale ziarului *Semnalul*, în care editorul și exegetul lui Caragiale semna alături de unii vrednici emuli ai reporterului Caracudii, aflăm un agreabil căutător de emoții scenice. Și, dacă am înțeles bine din lectura zecilor de cronici, deghizamentul („pentru care nu-mi simțeam o deosebită atracție” — loc. cit.) avea și un nobil țel : susținerea directoratului lui Tudor Vianu la Teatrul Național.

Capitala număra atunci 24 de teatre, și proaspătul doctor în litere (cu teza tipărită în 1945 : *Dimitrie Anghel, Viața și opera*) alerga de la cele patru săli ale Naționalului la teatrele *Comedia, Municipal, Colorado, Mic, Victoriei, Nostru, Modern, Maria Filotti, Muncitoresc* (i-au scăpat citeva !), urmărind un repertoriu în care preocupăneau farsele și melodramele. În stal, Șerban Cioculescu încerca voluptăți similare celor ale cronicarului de teatru Arghezi (e vremea cînd redactează *Introducere în poezia lui Tudor Arghezi*, 1946). Plăcerea pamfletară nu e strunită, chiar cînd acidul ei poate aprinde un temperament ca al lui Camil Petrescu : „Comedia (*Mitică Popescu*) respiră un optimism nemiăintîlnit la d. Camil Petrescu, al cărui univers e mai adesea sumbru ! Într-adevăr, iată un bărbat și o

femeie, capabili, și unul și altul, de sentimente curate și de acțiuni frumoase : Mitică și Georgeta, dezavantajați doar o-nomastic”. Iar interpreta (ideală, după opinia lui Camil !) primește o falsă reverență de stil : „D-na Mimi Botta dăruiește spectacolului un farmec deosebit, fără să știe a-și lua compensația liniștii interioare în gesturi”.

Privirii sale nu-i scapă nici carențele scenografice. La un decor de Traian Cornescu : „N-am înțeles mecanismul ușilor, care se deschid uneori automat, cu prevediunea exactă a ieșirilor, altele însă se lasă împinse cu oarecare rezistență”. Pină și Victor Ion Popa e muștrat că a citit pentru scenă uitata piesă a lui Al. Macedonski, *Nebunul* (destinată în 1913 : unei glorii pariziene care s-a lăsat așteptată), „sub aspectul grandiosului tragic, dar nu și al grotescului”.

Copleșit de frecvența premierelor, cronicarul își mărturisese perfid deruta, dar sfîrșește, în cazul lui Mircea Ștefănescu, (jucat simultan în cele două săli ale „Majesticului” de azi) printr-o acoladă amicală : „O piesă la etaj (*Teatrul Comedia*), alta la subsol (*Teatrul Nostru*). Asta nu vrea să zică, însă, că și inspirațiile fecundului dramaturg urmează legile compartimentării respective în stîmna noastră”.

Dacă n-ar fi intervenit, în decembrie 1946, „cenzura internă a gazetei”, pe care n-a admis-o (*România literară* — loc. cit.), „aventura” teatrală a distinsului cărturar ar mai fi continuat o vreme (ziarul apare pină în 1948). Criticul făcuse, pentru digitație, un strălucit exercițiu de stil în registrul pamfletului, compensație (bănuim) pentru secreta suferință că nu mai avea o rubrică fixă de cronică literară (ultima fusese la *Revista Fundațiilor regale*). Dar, totodată, timp de o stagiune și jumătate, Șerban Cioculescu a trăit singura experiență a practicii gazetărești pe care încă n-o încercase.

Ioan NIȚULESCU /